

GÁL BEÁTA

KVANTUMUGRÁS TŰSAROKBAN

A benned élő Istenő színre lép

A könyvet írta és szerkesztette: Gál Beáta

Lektorálta: dr. Pető Bence

Tördelte: Padányi József

Borító és grafikai terv: Gál Beáta

A szerző fotója: Carla Coulson

Minden jog fenntartva.

A könyv – a kiadó írásos jóváhagyása nélkül – sem egészben, sem részleteiben nem sokszorosítható vagy közölhető, semmilyen formában és értelemben, elektronikus vagy mechanikus módon, beleértve a nyilvános előadást vagy tanfolyamot, a hangoskönyvet, bármilyen internetes közlést, a fénymásolást, a rögzítést vagy az információörögzítés bármely formáját.

Copyright © Gál Beáta, 2024

Kiadásért felelős: Have it All Kft.

ISBN 978-615-01-7603-1

www.beatagal.com

*Édesapám életének emlékére,
aki nélkül e könnyű és megannyi teljesedő élet
nem jöhetett volna létre.*

Tartalomjegyzék

Köszönetnyilvánítás	9
Az ígéret	11
ELSŐ RÉSZ Káoszból rend	
1. Hova érkezel, miként utazol?	39
2. Az IGAZságra hangolt elme	75
MÁSODIK RÉSZ Mi ez az egész?	
3. Az élet értelme	113
4. A zárat három kulcs nyitja	141
HARMADIK RÉSZ Életed víziója	
5. Tizennégy életterület	169
6. Könnyed manifesztáció	251
NEGYEDIK RÉSZ Szándéktól vezérelten	
7. Hazatérés	325
8. A teljességben élt élet választása	351
Záró üzenet	381
A szerzőről	387

Köszönetnyilvánítás

Szeretnék köszönetet mondani mindazokért, akik eddigi életemre hatással voltak! Mindenekelőtt a szüleimért szeretnék mélységes hálát adni! Édesapámért, aki utat mutatott, édesanyámért, akire mindig számíthatok! Hálás vagyok a férjemért, akivel egy desztináció felé tartunk, az úton társak vagyunk, és a kisfiamért, aki pusztán létezésével nap mint nap bizonyítja, az élet maga a csoda.

Családtagok, barátok, volt iskolatársak, kollégák, ügyfelek, ismerősök, szomszédok, támogatók, mentorok! Köszönöm, hogy voltatok, vagytok!

Drága Olvasóm!

Szeretnék hálát adni érted! Azért, hogy ezen könyvet, az abban foglaltakat életre hívtad, általa sokunk életét végérvényesen megváltoztattad!

Az ígéret

A műtéti előkészítőben egy hordágyon feküdtem a fal mellé tolva. Bár még az infúziót nem kötötték be, de a korábban kapott gyógyszerektől már bódult állapotban voltam. Az elmúlt évek eseményei, a félelem a műtéti beavatkozástól, annak lehetséges kimenetelétől, a helyzet kiszolgáltatottsága, méltatlan volta ott kavargott bennem, de igyekeztem nyugalmat erőltetni magamra, miközben éreztem, kezdem elveszíteni az eszméletemet, és azzal együtt a görcsös kontrollt, amibe az elmúlt időszakban kapaszkodtam.

Hirtelen az orvos, akiben nagyon bízam, ott termett mellettem, és azt mondta: “Beáta, nem műthetem meg.”

A tőle elhangzottak újra teljes józanságba hoztak.

“Hogyan?” – nem tudom, hogy a kérdést hangosan vagy csak magamban tettem fel, de az orvos folytatta.

“Ön ráírta a betegfelvételi lapjára, hogy a műtét során nem járul hozzá a méh eltávolításához, és én így nem tudom vállalni a műtétet. Ha a műtét során komplikáció lép fel, számomra az első az élet mentése, és ha ahhoz egy szervet el kell távolítanom, akkor azt meg kell tennem.”

A szakadéknak, amibe már egy ideje zuhantam, és amiről már több alkalommal azt gondoltam, hogy leértem a legaljára, megérkeztem egy újabb bugyrába. Összeszedtem minden erőmet, hogy beszélni tudjak.

“Dehát, doktor úr, a betegfeltevő javaslatára írtam a papírra azt a mondatot, és egyébként is, éppen azért kerül sor ezen műtétre, hogy a méhem megmaradjon, és gyermekem lehessen.”

“Így akkor sem vállalhatom a műtétet.”

“Mi a teendő?” – kérdeztem kétségbeesetten.

“Ki kell tölteni egy új felvételi lapot. Elküldünk érte az irodába, ráírjuk minden adatát ezen egy mondat kivételével, ön aláírja, majd betoljuk a műtőbe, és nekikezdünk.”

Nem tudom, mennyi idő telt el, míg tollat kaptam a kezembe, és odatartották elém az újabb dokumentumot, amit fekve, kontaktlencse, szemüveg nélkül írtam alá ott, ahova a kezemet helyezték, de éppen elegendő ahhoz, hogy az elmúlt évek történéseit újraéljem.

Nem ez volt a terv! Ennek az egésznek nem lett volna szabad így történnie! Így nincs értelme. Valami nagyon félrement...

Egy októberi szombat délután változott meg minden. Tizennégy éves voltam. Édesanyámmal és a tíz évvel fiatalabb kishúgommal süteményt sütöttünk, ahogy akkoriban minden hétvégén. A spájzban volt a mérleg, és én éppen azon mértem az egyik hozzávalót. A konyhában a rádióból kiszűrődő zene és a habverő hangja alkotta egyvelegben egyszer csak a kicsapódó bejárati ajtónk zaját és a nagyszüleim nagyhangú szomszédasszonyát hallottam a zárt spájzajtón keresztül:

“Apátok rosszul van.”

“Ki, a Papa?” – kérdezte anyukám értetlenkedve, aki a nagypapámat, apósát szólította így.

Nem hallottam a választ. Amikor kiléptem a spájzból, édesanyám miközben egyik kezével sietve húzta magára a kabátját, a másikkal már zárta be maga mögött a bejárati ajtót.

“Rosszul van a Papa?” – kérdeztem.

“Nem a Papa. Apu van rosszul. El kell mennem hozzá! Maradj itthon a kishúgoddal! Vigyázz rá, amíg haza nem jövök!”

Apukám a barátaival a szülei házában dolgozott, azt ala-

kította át, hogy öregedő napjaikra komfortossá tegye. Édesapám negyvenéves volt akkor, elképesztő fizikummal és mentális erővel. Számunkra, a családja számára, és azt gondolom, azok számára, akik ismerték, elképzelhetetlen volt, hogy bárminek hatalma legyen felette. Sérthetetlennek számított. El nem tudtam képzelni, mi történhetett. Fogtam az egyik felnőtt kerékpárunkat, annak hátsó ülésére felültem az aranyszőke kishúgomat, és úgy, hogy toltam a kerékpárt, elindultunk a tőlünk fél kilométerre lakó nagyszüleim otthona felé. Sarki házban laktak. Ahogy a kertjük melletti utcába bekanyarodtam, bár nem láttam a ház elé, de azt láttam, hogy sokan vannak a ház körül, és ott áll egy mentőautó. Az egyik barátja meglátta, ahogy a testvéremmel közeledünk, és elindult felénk.

Amikor odaért hozzánk, határozottan elállta az utunkat.

“Nem jöhettek ide. Menjetez haza!”

Emlékszem, miközben beszélt, a háta mögé néztem, és láttam, ahogy édesapámat tesz be a mentőbe, de túl távol voltam ahhoz, hogy lássam, milyen állapotban. 1987-et írtunk. Még közel nem azokat az időket éltük, amikor egy stroke esetén érdemben tudtak volna tenni, hiába került az érintett azonnal a megfelelő kezekbe.

Édesapám közel egy éven át volt kórházban. Mint később megtudtam, az első hetekben életveszélyes állapotban. Ezen időkből otthon csend volt. Édesanyám és a nagyszüleim nem beszéltek előttünk apukám egészségéről. A trauma akkor ért, amikor kérésemre édesanyám elvitt magával a kórházba. Ott szembesültem édesapám állapotával, bár idő kellett hozzá, hogy megértsem, mi történt. Néhány hét múlva – apukám kérésére – a kishúgomat is magunkkal vittük hozzá. Apukám bal oldala – beleértve a szemét, száját, végtagjait – mozdulatlan volt. A jobb kezével nyúlt a kishúgom felé, miközben a szeméből potyogtak a könnyek. Azt gondolom, erőt merített

belőle, ahogy belőlünk is. Fájdalmas megélés volt, ahogy az is, amin a kórházban végig kellett mennie. Bár néha a fájdalomtól, a kimerültségtől az eszméletét veszítette, végig tiszta volt az elméje, így el nem tudom képzelni, mit élt meg akkor és az elkövetkező években.

“Ha azonnal kivittük volna Bécsbe, ott tudtak volna segíteni. Ha ezt és azt a kezelést, gyógyszerert kapta volna, akkor most másként lenne...” – hangzott el a családunk barátainak számító orvosoktól, akik akkoriban többet tudtak, nagyobb hatalommal bírtak, de mindig csak utólag.

Édesapám mozgáskorlátozott lett két kisgyermekkel (egy négyévesssel, aki élete legfogékonyabb időszakában volt, velem, a tizennégy évessel, aki éppen az iskolaválasztás időszakában voltam), és a harminchat éves feleségével, akivel akkor már huszonkét éve egy párt alkottak, és aki addig az életerős, gondoskodó férfi mellett maximálisan nő volt, és biztonságban érezhette magát a gyermekeivel együtt.

Édesapám életében, családunk működésében azt követően minden megváltozott. Mások lettek a körülmények, főként az első egy-két évben. Ezen időszakban édesapám speciális igényekkel élt. Sokat volt kórházban, és ha hétvégére, majd egyre hosszabb időre hazahozhattuk, nagy figyelmet igényelt, amit eleinte néhány családtag segítségével tudtunk biztosítani számára, mivel önállóan semmit nem tudott csinálni.

Azt akartuk, hogy a figyelmét csak a gyógyulására, a rehabilitációjára fordítsa, így anyukám szó nélkül vette át a feladatokat, amiket korábban apukám végzett, köztük olyan feladatokat is, amiket feleségek, anyukák általában nem végeztek. Én, a sokáig egyke, majd továbbra is mindennel körbevett gyermek, hirtelen önálló kis-felnőtté váltam. Egyedül hoztam döntéseket az iskolaválasztással kapcsolatban, és voltak dolgok, amikkel többé már a szüleimet nem ter-

heltem. A húgommal kapcsolatban, a házban, a ház körüli teendőkben, családuink dolgaiban nagyobb részt vállaltam. Apukámra való odafigyelés mellett a kishúgomnak igyekeztünk továbbra is zavartalan gyermekkort biztosítani, de egy négyévest nem hagy érintetlenül, hogy imádott apukáját csak ritkán látja, nincsenek közös időtöltések, játékok, és anyukámmal mi is kevesebb időben és figyelemben voltunk jelen számára. Én még inkább zárkóztam le, és felnőttként tudtam meg, hogy anyukám az első egy évben súlyos egészségügyi tüneteket produkált. Mindannyian egy életre érintettek lettünk.

Nem csak abban voltunk mások – sok családokhoz képest –, hogy onnantól másként működöttünk a mindennapokban, élethelyzetekben, hanem abban is, hogy elképesztő módon alkalmazkodtunk az új helyzethez. Oly módon, amire csak kevesen képesek, hiszen a történés, a megváltozott körülmények is emberfeletti erőt kérnek, és azon felül az alkalmazkodás további erőt igényel. De mi a legtöbbet meg akartuk tenni, és az új helyzethez való alkalmazkodás volt a legtöbb, amit ismertünk. Apukámat mindenhova elvittük, később anyukámmal mindenhova elmentek, ahol segítséget reméltek. Végig hittük, ő is nagyon bízott benne – míg egy orvos annak ellenkezőjével a lelkét szét nem rombolta –, hogy van segítség, jelentősen javulhat az állapota, történhet csoda. csoda nem történt meg. Legalábbis nem olyan formában, ahogy azt szerettünk volna. Viszont történtek csodák. Apukám újra megtanult önállóan járni, mindenféle segédeszköz nélkül; igaz, élete hátralévő részében a bal lábát húzta, és a bal kezét úgy tudta használni, ha azt valamire a jobb kezével rászorította. Hivatásszerűen dolgozni többé már nem tudott, nem lettek olyanok az eredményei, hogy az lehetővé vált volna számára, és akkor még nem tudtak egy oly mértékben mozgáskorlátozott számára, mint apukám munkakörülményeket biztosítani; ugyanakkor mindent elvégzett a

házban, a ház körül. Édesanyámmal közösen hoztak döntéseket életükre, ránk vonatkozóan, maximálisan gondoskodtak rólunk, érzelmi és fizikális biztonságot, jólétet nyújtottak, mondhatom, messze magasabb szinten, mint sok más szülő, akik nem éltek fizikai, egészségügyi korlátozottsággal. Soha semmiben nem szenvedtünk hiányt, sőt mindent biztosítottak számunkra. Iskoláztattak minket, lakást kaptunk, időt töltöttünk együtt, sokat kirándultunk. Emlékszem, egy karácsonykor a barátaim azzal hívtak fel, hogy biztosak abban, nekem van a legcsodásabb családi karácsonyom a baráti társaságban, és ez valóban így volt.

Persze voltak meg nem válaszolt kérdései mindannyiunknak. Nem értettük, hogyan történhetett apukámmal és velünk, ami történt; nem értettük, miért történt, nem tartottuk elfogadhatónak, feldolgozhatónak. Ha az valahova vezetni akart minket, ha volt is bármi értelme a történéseknek, nem értettük, mi az. Sok mindent nem értettünk, és ez a meg nem értés belül csendben emésztett mindannyiunkat.

Bármennyire is akartuk, azért sokat tettünk, nem tudtuk a kezünkbe venni az irányítást. Volt valami, ami nagyobb erővel bírt felettünk. Míg nagyanyámtól, apukám édesanyjától többször hallottam, hogy “ennyi az élet”, én végig úgy éreztem, hogy az nem lehet, ez az egész valahogy másként működik, de egyszerűen nem tudtam, nem tudtunk többet.

Mindannyiunknak voltak pillanatai, órái, napjai, amikor az élet történései túl nehezek, cipelhetetlenek voltak. Nem egyszer láttam apukámat maga elé meredni, vagy éppen dühösnek, haragosnak lenni önmagára, hogy az életén nem tud változtatni, a testére, ami nem engedelmeskedett neki. Többször láttam anyukámat, ahogy a végkimerültséget követően nagy levegőt vesz, és ismét erőt gyűjt valami láthatatlan forrásból. Óriási csapásként éltük meg a történéseket, de nem álltunk vagy állhattunk meg, mert azzal egymást hagytuk

volna cserben, és az elfogadhatatlan lett volna a számunkra. Így tettük a legjobb tudásunk szerint, miközben igyekeztünk egyre nagyobb tudásra szert tenni, de nem igazán tudtuk, mi az az út, ami valóban érdemi segítséget tud nyújtani. Így azzal mentünk tovább, amink volt: az egymást szem előtt tartó, előre menetelő, a helyzethez a lehető leggyorsabban alkalmazkodó hozzáállással. Ez lett a stratégiánk, és ez folyamatosan vitt minket tovább, sok újat hozva számunkra önmagunkra, a lehetőségekre vonatkozóan. Ez olyan tudást, dolgokat, képességeket hozott felszínre mindannyiunkból, amit korábban nem ismertünk. Nem sejtettük, milyen erővel bír az ember, mi lakozik bennünk, milyen új életminőséget vagyunk képesek megteremteni magunknak és egymásnak, ha a megfelelő szándékhoz kapcsolódunk.

Egy idő után arra eszméltünk, nem abban lettünk mások más családokhoz képest, hogy családunk egy tagja, édesapám mozgása, egészségi állapota megváltozott, és az korlátozottságot jelentett a számára, családunk számára, hanem abban, hogy ezen megváltozott körülmények között is az átlag felett működtünk.

Soha nem folyamodtunk semmilyen segélyért, és nem is kaptunk. Nem azon volt a figyelmünk. Azon szándék vezérelt minket, hogy külön-külön és családként is, a legteljesebben éljünk. Ennek megfelelően rendeződtünk.

Idővel eljutottunk oda, hogy édesapámra nem tekintettünk korlátozott képességűként, hiszen nem volt az. Igen, bizonyos területeken különböző képességekkel rendelkezett, mint az emberek legtöbbször, vagy ő maga a stroke-ot megelőzően, azonban új erősségei lettek – ahogy nekünk is, akik vele egy irányba tartottunk –, és azokra támaszkodott. Az ő élete ráébresztett arra, hogy nincs két egyforma ember, ahogy alkalmasabb és alkalmatlan ember sincs. Mindenkinek vannak erősségei, és van olyan oldala is, amire kevésbé

támaszkodhat. Egyáltalán nem annyira vagyunk erősek, mint a leggyengébb képességünk. Az erőnket az határozza meg egyénileg, családban, közösségben, hogy az erősségeinkre támaszkodunk, azokat kibontakoztatjuk. Nincs gyenge vagy korlátozott ember, csak “másként különleges” emberek vannak.

Nem elfogadtuk a helyzetet, hanem megtanultunk abból a lehető legtöbbet kihozva együtt élni. Arra fókuszáltunk, ami felett hatást tudtunk gyakorolni.

Azt gondoltuk, legalábbis én mindenképpen, hogy ezen hozzáállással messze tudunk jutni, édesapám köztünk fog megöregedni.

A húszas éveim elején két évre Ausztriába, majd azt követően nyolc évre az óceánon túlra mentem dolgozni. Ezen évek alatt végig izgalommal, lelkesen a hazatérésemre, arra az életre készültem, amit elterveztem. Láttam magam előtt, ahogy végleg hazatérek, a szüleimmel, kishúgommal, aki akkorra már felnőtt, sok időt töltünk együtt. Saját családot alapítok, édesanya, feleség leszek. Kislánykorom óta arra vágytam, így képzeltem el az életemet. Azt gondoltam, hogy főállású édesanya és feleségként a szülőfalumban a nagyszülővel, nagynénikkel, nagybácsikkal nagy, boldog családban élünk.

Néhány héttel a hazaérkezésemet követően, egy vasárnap reggel – míg édesanyám a templomban Istenhez imádkozott, a húgom külföldön dolgozott, én a szomszéd szobában aludtam – édesapám összeesett, és ötvennyolc évesen meghalt.

Anyukám azt szokta mondani, mindenkinél máshol van az a pont, amíg elbírja az élet történéseit. Nálam ez volt az a pont. Apukám halálával az élet, amire készültem, a világ, amit addig – igaz, bizonyos megalkuvással, de – biztosnak véltem, egyik pillanatról a másikra összeomlott, és én a romok alá kerültem. Egyszerűen nem tudtam felfogni, nem

tudtam elfogadni azt, ami történt. A meg nem értés, a veszteség, a gyász olyan gondolati, érzelmi helyekre küldött, olyan működésbe helyezett, amit korábban nem ismertem. Haragudtam, dühös voltam, tiltakoztam, szenvedtem az igazságtalanság miatt, amit az életnek, Istennek, valami tőlem különálló külső hatalomnak tulajdonítottam. Ugyanakkor könnyörögtem, rimánkodtam, eszeveszetten abban bíztam, hogy a történeteket vissza lehet fordítani. A gondolataim elmentmondásosak, zavarosak voltak. Valami elképesztő erő tombolt bennem, mégis erőtlen voltam. A lefelé húzó spirált, ami apukám halálával kezdetét vette, eleinte nem akartam megállítani, azzal együtt akartam zuhanni. Az elmúlt évek lemondásokkal járó emberfeletti erőt igénylő alkalmazkodásai értelmetlennek bizonyultak. Éltem a fájdalommat, a gyászt, ami mellé félelem, kétségbeesés is társult, ami abból is fakadt, hogy semmit nem tudtam arról, ami bennem, velem zajlik, a gondolataim, érzéseim önmagam számára ijesztőek voltak. Miközben segítségre lett volna szükségem, azokat, akik aggódtak értem vagy szeretetteljesen figyelmeztettek, illetve segíteni akartak – elutasítottam. Sokáig léteztem ezen állapotban, annak ellenére, hogy az élet többször figyelmeztetett.

Amikor eljött az idő, hogy az életemet folytassam, a lefelé tartó spirálból kiszálljak – mert az élet mást már nem engedett –, rémülten eszméltem rá, hogy nem megy. Mintha egy új világban találtam volna magamat, amiben nem tudtam működtetni a dolgokat. Idő kellett hozzá, míg ráeszméltem, hogy édesapám halálával a céljaimat is elvesztettem, ugyanis én, a magam és mások által ambiciózusnak titulált nő, addig nem a saját céljaimért éltem. Nem is mások céljaiért, hanem olyan célokért, melyeket én generáltam magamban magamnak, többek között azért, hogy mások, pontosabban az édesapám szeretetét, büszkeségét, aki mindig, minden

körülmények között feltétel nélkül szeretett, és nagyon büszke volt rám, kiérdemeljem. A múlt értelmetlenné vált, a gondolkodásmódom megkérdőjeleződött, cselekedeteim hatástalanok voltak, a jövő céltalan. Mivel nem volt belső motivációm, elkezdtem a körülményekre reagálni. A munkámat a hazaérkezésemmel magam mögött hagytam, így új jövedelemforrást kellett biztosítanom. Megelőző tudás, tapasztalat nélkül vállalkozásba kezdtem, amihez ideális körülmények között is időre lett volna szükségem, hogy felvirágoztassam. A körülmények azonban közel nem voltak ideálisak, nem voltam jól, és hamarosan a soron következő gazdasági válság is beköszöntött. Rövid időn belül annak a jelentős összegnek, melyet külföldön több év alatt félretettem, búcsút mondtam.

Az intenzív belső-külső folyamatok tették a dolgukat, azok életem minden területére beszivárogtak, egyre rosszabb fizikai állapotba kerültem. Volt, hogy hétvégén, vagy éppen éjszaka az ügyeletra kellett mennem. Egy alkalommal édesanyám vitt orvoshoz, amikor is a váróteremben ismét rosszul lettem, így soron kívül behívtak. Emlékszem, hogy anyukám sírva könyörgött az orvosnak, segítsen, a férje után nem akarja a lányát is elveszíteni.

A valaha életerős, céltudatos, jólétben élő, csinos fiatal nő, aki a lehetetlent nem ismerte, a világot járta, azzal és önmagával jóban volt, rövid időn belül oly' távoli volt, hogy talán igaz sem volt.

Közel két év telt el, mire az életnek újra esélyt adtam, a párkapcsolatnak, amit addig háttérbe szorítottam, megnyitottam magamat.

Arról, hogy Balázssal miként lettünk egy pár, mindketőnknek megvan a saját története. Az övé egy kicsit huncut. Az enyém az, hogy a szerelem közel két éve ott várakozott rám, de én addig nem láttam.

Azzal, hogy Balázs megérkezett az életembe, azt hittem, végre más fordulatot vesznek a történések, de néhány hét múlva addig ismeretlen egészségügyi problémákat produkáltam, és azok további árnyékot vetettek az életemre, az akkor már közös életünkre. Nőgyógyászati kihívások kezdődtek, amik újabb sötét utakra vittek, pedig azt gondoltam, már az összeset bejártam. A nőiességem, a párkapcsolatunk létjogosultsága került porondra, kérdésessé vált, hogy lehetek-e valaha édesanya. Az elkövetkező másfél évben mindenhova elmentem, ahol azt ígérték, segíteni tudnak, és időközben harminchét éves lettem.

Sokáig azt gondoltam, azzal, amit megélek, egyedül vagyok. Gondoltam azt is, hogy senkit nem érdekel az, amin keresztül megyek, reménytelen és egyedi eset vagyok, de a várótermek csendjében töltött idő, az akaratlanul is kihallott párbeszéd, melyeket a várakozó párok, vagy éppen a páciensként érkező nők a kórházi dolgozókkal folytattak, ráébredtetek, hogy nem így van.

Beszélgetésekbe elegyedtem. Mindig is érdekelték más emberek, az, hogy miként élnek, mit gondolnak, milyen céllal bírnak, és a céljaiknak megfelelően mennyire élik meg a potenciált, ami bennük van.

Most pedig egyre jobban figyeltem a körülöttem lévőkre. Akartam tudni, ki miként jutott el élete azon pontjára, melyen az egészségügyi intézetekben találkozunk. Ahány pár, ahány nő volt, annyi különböző történet, azonban minél inkább figyeltem, annál több hasonlóságot fedeztem fel a különböző történetekben. Voltak párhuzamok, hasonló megélések, ugyanazon megválaszolatlan, vagy fel sem tett kérdések. Felsorakoztatott emberi sorsok, és mégis sorstársak, mint egy kiállítóteremben. Ami mindenképpen hasonló volt, mindannyian egy vagy több területen, néhányunk halmozottan hiányban, a teljesség megélése nélkül élünk. Akik a kórházak, magánrendelők várótermeiben várakoztunk, mindannyian egészségügyi kihívással küzdöttünk,

mint édesapám, igaz, más jellegűvel. A történeteket figyelve, az egészségügyi kihívás egy idő után sokkal inkább következménynek, mint oknak tűnt. Mire idáig eljutottunk, már nagyon sok mindent megtettünk, próbáltunk, azonban megoldásra még nem találtunk, a jövő továbbra is bizonytalan volt, nem mi irányítottunk. Mi történik itt? Mit rontottunk el? Mit nem értünk? Beteljesületlen kívánságok, életek küzdelemmel, nem kevés szenvedéssel, áldozattal, sok esetben lemondással, veszteséggel. Egyikünk sem ezt érdemelte. Itt valami nincs rendben.

Egy idő után arra eszméltem, hogy nagyon szerettem volna segíteni, a megoldással előállni, a válaszokat elhozni, mindenféle hiány nélkül élő boldog nőket, férfiakat, családokat látni. Persze megmosolyogtam magamat, talán ki is nevettem, hiszen a saját életembe sem tudtam változást hozni, így alkalmatlan voltam bárki másnak érdemben segíteni.

Most pedig itt várakozta mezen a hordágyon. Féltem. Tudtam, hogy néhány perc múlva már altatásban leszek, és a műtét során – annak eredményességétől függően – el fog dőlni a jövőm. Nem én irányítottam.

Elszenvedő voltam. Aláírtam az új dokumentumot, és a doktor úr újra odalépett hozzám.

“Most már mehetünk, Beáta.”

“Ígérje meg, doktor úr, hogy minden rendben lesz!” – kértem alig hallhatóan. Láttam az orvos tekintetét, és persze tudtam, hogy akkor sem tehet ígéretet, ha szeretné.

“Ma ez lesz a harmadik műtétem, meg fogjuk oldani, Beáta” – mondta kissé mosolyogva, megnyugtató szándékkal, de ez nem volt elég. A hordágyat, amin feküdtem a műtő bejárata irányába fordította valaki, és elindult velem arrafelé. Nem volt több idő. Hirtelen valami elképesztő erő lett úrrá rajtam, ami a mellkasomtól indult, és az egész testemet átjárta.

Ismertem ezt az erőt. Egyszer már találkoztam azzal, tizenkét-tizenhárom éves korom körül. Rába melletti kis faluban nőttem fel, és érdekes módon, sok falumbelihez hasonlóan nem tudtam úszni. Legalább is nem egy kiszámíthatatlan folyóban. Ezen alkalommal azonban a városi unokatestvéreim unszolására, velük együtt elkezdtem az árral szembe úszni, ami egész jól ment addig, míg be nem pánikoltam, és el nem kezdtem kiabálni, hogy nem tudok úszni. Egy örvény magával ragadott, és elkezdett a mélybe húzni.

Miközben elképesztő sebességgel történtek a dolgok, minden lelassult. Néhány pillanatra talán meg is állt az idő. Mindent meg tudtam figyelni magam körül, láttam magamat kívülről, ahogy ereszkedek a folyóban, és volt rá időm, hogy addigi rövid kis életemet végiggondoljam.

Tehetetlenül süllyedtem nyitott szemmel. Láttam, ahogy az enyhén barnás vízen áthatolt a napfény, a buborékok felfelé haladtak. Arra gondoltam, hogy mégcsak nem is éltem, és most meg fogok halni. Majd eszembe jutottak a szüleim, és az, hogy nem halhatok meg, azt nem tehetem velük, mert azt ők sem élnék túl. Döntöttem. Élnem kell. A döntéssel megérkezett az erő. Ismét felgyorsultak a történések, és én most már tudatosan ereszkedtem a meder aljára. Vártam, hogy leérjek, majd teljes erővel felrúgtam magam. Az egyik unokanővérem elkapta a karomat, és kihúzott.

Ez az életerő volt újra itt velem. Az, ami nem ismer lehetetlen, ami szembeszáll a természeti törvényekkel, túlmutat az emberi képességeken. Miközben áthelyeztek a hordágyról a műtőasztalra, elindították az infúziót, teljes egészemet átjáró ígéretet tettem:

Ha ez a műtét sikeresen zajlik le, a felépülésemet követően nyomába eredek, addig megyek, addig teszek, míg meg nem értem, mi ennek az egésznek, amit úgy hívunk, élet – az értelme, miként működik az, és miként élheti azt bármely ember mindennemű teljességben, egészségben, szeretetben, lelki, földi jólétben.

Megértem, megélem, és aki annak mikéntjét akarja, azzal megosztom.

Majd eszméletemet vesztettem.

Ezen könyv tizenhárom évvel a műtét után íródik. Az élet, amit az elmúlt években és jelenleg élek, a korábbi elképzeléseimet és ismereteimet messze felülmúlta. Folyamatosan teljesedő egészségben, szeretetben, csodás kapcsolatokban, életem minden területét átjáró Bőségben élek. A kisfiam, aki természetes úton fogant, igazi csodaként érkezett az életünkbe, a mindennapjainkat bearanyozza, ebben az évben kezdi iskolás éveit. Balázssal egy szándék és azonos értékrend mentén közösen építjük életünket. Igazi társak vagyunk, akik mindig számíthatnak egymásra. Tudjuk, mi mindenre vagyunk képesek külön-külön és együtt. Nagyon sokat utazunk hármásban. Sokszor kelünk útra idehaza, és ugyanúgy külföldön. A vilá járványt megelőzően, a kisfiam első három évében több, mint harmincszor szálltunk repülőre, és miután a világ újra megnyílt, ezen kedvtelésünknek ismét élünk. Az otthonunkban, amit minden igényünknek megfelelően alakítottunk ki, szintén nagyon szeretünk időt tölteni szűkebb-tágabb családi körben, barátokkal. A férjemmel mind a ketten sikeres, kilenc számjegyű vállalkozást vezetünk. Az én vállalkozásom, mely a kisfiammal együtt fogant, az ígéretem, a léle feladatomból szolgálataiba áll, amihez minden szinten elképesztő támogatást kapok. Az elmúlt évek során dolgoztam együtt Neale Donald Walsch-sal, a világhírű Beszélgetések Istennel című könyv írójával, akivel négy közös kurzust hoztunk létre, és aki a meghívásomra Magyarországra érkezett, egy kétnapos rendezvényre. Személyesen tanulhattam Deepak Chopra-tól, akitől többek között meditációs tudományába kaptam beavatást. Az a megtiszteltetés ért,

hogy a SPAR felkérésére Beszállítói Akadémiájuk tagja lehetek. Az Influexpert Magyarország első számú női Facebook influencereként említ vállalkozói szektorban, a Spotify-on újonnan megjelenő podcast-csatornámat a megjelenés hetében az első helyen rangsorolta. 2016 óta több ezren vettek részt a rendezvényeimen, programjaimon, melyek elsődlegesen női vállalkozóknak lettek címezve, de azokon minden alkalommal a fiatalabb generáció képviselői, alkalmazotti státuszban dolgozók, nyugdíjasok, és ugyanúgy urak is képviseltették magukat. Válaszok, megértések születtek, megannyi élet változott.

Fogalmam nem volt annak idején, hogy az ígéret valójában mit jelent. Nem tudtam, hogy elég lesz-e hozzá, az hova vezet, ahogy azt sem tudtam, hogy azon teljességben, mindennemű Bőségben, szeretetben, egészségben, gazdagságban élt élet, amit meghatároztam, az emberiség számára tagadott. Nem tudtam, hogy miről szól ez az egész, hogy a szeretet, az egészség, a gazdagság pusztán következmény, ahogy azt sem tudtam, mi az ok. De az ígéret élte ön maga evolúcióját, az nem engedett mást, minthogy a szolgálatába álljak, és az ezen könyv formájában beteljesítette önmagát, miközben útját folytatja tovább.

Az elmúlt évek során eleinte mentoraimon, személyes kapcsolataimon keresztül, majd munkám által több ezer életet volt lehetőségem közelről figyelni, beleértve a sajátomat is. Ezen megfigyelést egy szándékkal tettem, hogy megértsem, miként képes az ember minden körülmények között életének irányítását kézbe venni, azt számára a lehető legteljesebben megélni. Figyeltem a különböző emberi történeteket – melyek csodájában el lehet mélyedni –, és kerestem az okokat, amelyek (figyelembe vétele vagy éppen figyelmen kívül hagyása) minden emberi életben más következményekkel járnak. Amire jutottam az, hogy az elképesztő emberi sorsok – mint következmények –

azonos okokból fakadnak. Egy idő után egyértelművé vált, hogy az okok megszámlálhatóak, miközben a következmények, ahány ember, annyiféleképpen alakulnak.

Ami megértésként hozzám érkezett, azt a saját életem különböző területein alkalmaztam, sokszorosan kipróbáltam, általuk gyarapodtam, majd miután azok létjogosultságáról tapasztalatok által is megbizonyosodtam, a hozzám fordulóknak növekedést hozóan továbbadtam, az így létrejött eredmények tovább erősítették az alakuló *formulámat*.

Egyre több ok mutatta meg magát. Azok kezdtek nyilvánvalóvá válni, és nem csak számomra, de sokak számára a világban. A tudás, a megértés bontotta ki magát, az a modern világ adta lehetőségek – internet, könyvek, tanítók – által egyre többekhez eljutott. Minden adott volt ahhoz, hogy az ember észleljen, úgymond ébredjen, ezzel szemben a káosz a legtöbb egyéni életben, ennek következményeként a kollektív megélésben mégis fokozódott.

Bizonyos voltam afelől, hogy a 2020-as évek vízválasztóak lesznek az emberiség számára. Azért is, mert ami rendelkezésünkre állt, új életminőséget kínált, és azért is, mivel a körülmények oly mértékben megváltoztak, hogy azok új gondolkodásmódot, új tudati szintet kértek, de inkább követeltek. Azt gondoltam, az emberiség elég érett ahhoz, hogy kihívások helyett megértések által akarjon továbblépni, de – mostanra érthető okokból – nem ez bizonyosodott be.

Amilyen formában az új évtized ránk köszöntött – világjárvány, az egész világot érintő karantén –, arra semmilyen formában nem számítottunk. Ugyanakkor azt tapasztaljuk kívül, amit a hitrendszerünkben (belül) hordozunk. Mivel az új világ mindannyiunkat érintett, így annak létrejöttét valamilyen szinten és formában mindannyian tápláltuk.

A közel két éven át fennálló helyzet ahelyett, hogy az emberiséget egységbe rendezte volna, még inkább elidegenítette, a különbségek további elkülönülést eredményeztek. A fe-

nyezettségéből származó mentális teher tovább nehezedett, nőtt a belső káosz, ami mint mindig, kivetült.

Nem kérdés, voltak változások az egyéni életek bizonyos részében. Ezen változások egy része azonban nem magasabb tudatszintre lépést, hanem pusztán átrendeződést jelentett, ami nem más, mint *ugyanazt folytatni* tovább más formában. Az átrendeződés azt jelenti, nem tárom fel az okokat, csupán a következményeket fojtom el, de mivel az ok továbbra is fennáll, az másként hoz a korábbihoz hasonló minőségű hajtást, azaz következményt az emberi tapasztalatba.

Voltak azok, akik ébredtek, egyéni felelősséget vállaltak, gondolkodásmódjukban, működésükben tudatosan átalakultak a történések által. Az ébredők, nevezzük őket így, azonban mindmáig kevesen vannak, és azt gondolom – hiszen ezt mutatja a világunk –, saját ébredési folyamataikban is még bontakoznak. Erre bizonyíték is érkezett, hiszen a világjárványt egy olyan, szintén globális hatással járó csapás követte, amit az ember a legszörnyűbb rémálmában sem mert feltételezni, ugyanakkor nincs más a külső világunkban, mint amit belül hordozunk. A háború, amikor ezen könyv íródik, már közel másfél éve fennáll.

Az emberiség pusztulásra van ítélve, hangoztatják még azok közül is sokan, akik minden erejükkel alkalmazkodnak az újonnan létrejött körülményekhez. Vannak, akik egymást szem előtt tartva menetelnek előre. Azonban ez nem elég, hiszen mindenkinek máshol van az a pont, ahol az élet történéseit elbírja, és ha az okok ismerete nélkül haladunk, a következmények formálásán dolgozunk, mindannyiunknál eljön az a pont.

Mi hát akkor a megoldás?

Amikor a világjárvány kezdetét vette, egyik kolléganóm unszolására nagyobb nyilvánosság előtt elkezdtem napi szinten megosztani azon megértésekből, amikkel én már rendelkeztem, tapasztalati szinten ismertem. Meglepően

nagy tömeg kezdte el követni és alkalmazni az elhangzottakat, számos nagyszerű visszajelzéssel kísérve. 2022 januárjának első napjaiban az egyik mentoráltam azt kérdezte, tervezem-e, hogy könyvet írok, és ha igen, mikor jelenik meg az. Ezen könyv címe már évekkorábban megérkezett hozzám, és rám nem jellemző módon a fiókomban pihent. Nem szoktam ötleteket gyűjteni, és semmi esetre sem szoktam azokat tárolni. Vagy megvalósítom, ami érkezik hozzám, vagy elengedem. Ez a könyvcím azonban várakozott, nem távozott, így a mentoráltamnak azt válaszoltam: "igen, ebben az évben megírom a könyvet."

Miközben mindig is tudtam, miről fog szólni ez a könyv, hogy az nem csak néhány jelentőségteljes lépést kínál azok közül, amik az ébredés általi teljességben élt élethez vezetnek, de magába foglalja az egész formulát, amikor a könyvíráshoz fogtam, a felismerés elképesztő erővel hatott rám. Ahogy Sylvester Stallone az Oscar című filmben mondta, "tudtam, csak nem sejtettem", mi az a feladat, ami előttem áll. Amire vállalkoztam, túlmutatott azon, amivel a könyvírásra igent mondtam.

Tisztában voltam azzal, hogy az, amiről a könyv szól, óriási jelentőséggel bír, számos okból.

Óriási jelentőséggel bír a bemutatott életforma, amit bármely ember itt a földön élhet – az a végtelen Bőségtől átjárt, önmagunk, egymás, a környezet felé szeretetteljes tisztelettel adózó teljességben élt élet, amit egykor az önmagamnak és neked tett ígéretem által útjára indítottam – és óriási jelentőséggel bír a folyamat, ahogy azt az ember a tapasztalataiba hívhatja. A gondolati váltások sora, az annak megfelelő működési váltás, mely elvezet oda, azt létrehozza.

Azzal is tisztában voltam, hogy miközben az ember ezt az életet belső útmutatásából fakadóan vágyja, annak működése sejtjeibe van kódolva, azt elutasítja, magától távol tartja,

elképesztő módon tagadja, a társait visszahúzza – mindezt a kreativitása széles spektrumát latba vetve, a legszofisztikáltabban, önmegtévesztő módon hajtja végre –, és a mögöttes mérteket is ismertem.

Tudtam, az élet, ami könnyedén elérhető formába helyezkedik a könyv útmutatása által az olvasó számára, ismeretlen az emberiség számára azon értelemben, hogy azt – tudtommal – senki korábban valóságaként nem választotta, nincs előttünk példa.

Az megoldás az emberiség minden problémájára, miközben annak nem az az elsődleges célja. Ráadásul minimális – kvantum – távolságra van mindannyiunktól, annak ellenére, hogy a világ, amiben élünk, nem ezt igazolja.

Azt mondani, hogy elhoztam azon élet útmutatóját, amire mindig is vágytál, ez az a formula, ami – miközben az ember legcsodásabb életét megadja – minden problémát megoldja, és tudj róla, az elsők között leszel, akik ezt az életet (ha követed a könyvben foglalt útmutatásokat) élni fogják, azzal változást hoznak maguknak és sokaknak – minderről nagyobb nyilvánosság előtt beszélni, mint aminek a korábbiakban teret engedtem magamnak, nagy alázatot kért tőlem. Ki vagyok én, hogy azt sugalljam, de inkább kinyilatkoztassam, hogy olyan tudás van a birtokomban, amivel más ezigdig nem állt elő – miközben tisztában voltam vele, mindannyiunknak hozzáférése van a létező összes tudáshoz, az egyetemes intelligenciához, azonban mindannyiunknak más a feladata. Miként tudom a mondanivalómat tartalmában, stílusában félreértelmezhetőség nélkül, az olvasó számára a legnagyobb hatást eredményezően átadni? Hogyan fogják a könyvben foglaltakat fogadni? Érthető lesz-e, hogy a könyvben megosztott személyes történetek nem rólam szólnak, azok kizárólag az olvasót támogatják...?

Ezen és ehhez hasonló gondolatok kísérték végig az egész könyvírást, éreztem a felelősség súlyát. Mindeközben

kollektív világunk egyre intenzívebb fordulatokat vett, melyek továbbra is mindannyiunkra hatottak, egyre többen, egyre több mindennel álltak elő, nagy változás azonban nem lett. Tudtam, a rám várakozók elől nem tudok, nem fogok kibújni, azzal eggyé válni viszont folyamat lesz. Így követtem az útmutatást, fogadtam, ami érkezett, és akadályoztatás helyett mindent a cél szolgálatába állítottam, engedtem, hogy a megfelelő módon a helyére kerüljenek az egyes lépések, azok kapcsolódásai megmutatkozzanak, és mivel ez alkalommal is ragaszkodtam ahhoz, hogy megélem, mielőtt átadom a tapasztalatból származó tudást, korábban nem ismert Bőségtapasztalások, áldások szőtték át a folyamatot. Így jutottam el odáig, hogy ezen könyvet a kezedbe adhatom.

Egyszerre vagyok nyugodt és izgatott, megfigyelő, várakozó és bizakodó. Nyugodt vagyok, mert tudom, mit tartasz a kezedben, és ezért vagyok izgatott is. Izgatott vagyok mindazért, amit megélsz, amit manifesztálni fogsz csodás, egyedi, önazonos módon önmagad, sokak gazdagítására, és ezen utadnak szemtanúja lehetek. Megfigyelő is vagyok, aki nyitott. Várakozó, mint napfelkelte előtt. Tudod, hogy az meg fog történni, végbe fog menni, azonban azt is tudod, az el fog varázsolni, magával fog ragadni, azzal eggyé fogsz válni. Bizakodó vagyok, de inkább bízok. Bízok mindenben, a Mindenségben, mindenképpen az emberben – magunkban –, az emberi jóságban, intelligenciában, tiszta szándékban, mint soha azelőtt.

Hogy spirituális vagy tudományos tényeken alapuló könyvet tartasz-e a kezedben?

A könyv címe: Kvantumugrás Tűsarokban – A benned élő Istennő színre lép és eddigi munkásságom több mindenre enged következtetni, azonban szeretném, ha nem következtetésekre hagyatkoznál.

Nem áll szándékomban kategorizálni, a végtelen Bőségtől átjárt teljességben élt életem kívül semminek a pártján nem állok, és azt is az egyén szabad választására bízom. A spiritualitásra vonatkozóan az a tapasztalatom, ahány ember, annyi meghatározás, és amellet, ahogy a spiritualitás is tud fundamentalista lenni, a tudomány is képes félrevezető kijelentéseket tenni vagy kérdéseket feltenni.

Az istennő szó használatával kapcsolatban a könyv olvasása során egyértelművé válik, hogy az *semmilyen vallási, sem feminista céllal nem bír.*

Hogy személyiségfejlesztő könyvet tartasz-e a kezdedben?

Nos, ez a kifejezés, sok más kifejezéshez hasonlóan a könyv tartalma által elveszíti a létjogosultságát.

A könyv szándéka az, hogy felismerd, ki vagy, magadhoz öleld önmagad és életed értékét, a legteljesebb, legcsodásabb működésre hangolódj emberi mivoltodban, megtapasztald a legteljesebbet, aki lehetsz, megéld a legtöbbet, ami számodra lehetséges, mindezt úgy, hogy az harmóniát eredményez.

Mi a módszer? – kérdeztek sokan az elmúlt évek során.

Nincs módszer. Irány van, ami nem más, mint szándékkal összhangban álló szabad gondolkodás.

Aki ragaszkodik ahhoz, hogy névvel illessük, amit a könyv, illetőleg szolgálatom kínál, nos, akkor az nem más, mint *#haveitallbybeatagal*

Miről szól a könyv?

Annak meghatározását, hogy miről szól a könyv, miközben már az eddig átadottakban elkezdtem, a könyv egész terjedelmét használom. Ahogy olvashattad, a világ, ami feltárul előtted, az emberiség számára nagyon új, így a megfelelő figyelmet igényli, hogy csupán annak lehetőségességét

befogadd. Azért, hogy ez megtörténjen, az önazonos feltárás, a manifesztáció végbemenjen, gyakorlati lépések mentén vezetlek.

Úgy fogadd a könyvet, mintha egy vezetett utazásra jelentkeztél volna. Egy olyan kalandra, amiről tudod, hogy a legcsodálatosabb, amit ember megélhet, de azt is tudod, afelé sokan elindultak már különböző módokon, de még soha senki nem érkezett meg, azon eddig mindenki elveszett, a lépéseket csak a vezető ismeri. Jelzem, pontosan erről van szó.

Az utas Te vagy, én a vezető. A könyv nem a vezetőről szól, ő=én azért vagyok, hogy az utast szolgáljam, a megérkezést számodra a Te egyedi verziódat feltáróan és a legélvezetesebben biztosítsam.

Az út tele van csodásnál csodásabb megélésekkel, melyek közül nagyon sokban részesedhetsz akkor is, ha imitt-amott, akár az út nagy részében a vezetést figyelmen kívül hagyod, kihagysz, átugrasz részeket, azoknak nem adsz kellő jelentőséget, egy bizonyos ponton megállsz. Azonban az utat csak *akkor maximalizálhatod, akkor lehet Tiéd a teljes és maradandó élmény, a megérkezést követően a folyamatos továbblépés, ha a vezető útmutatásait megkérdőjelezés, gondolkodás, mindenféle egyéni, kreatív elgondolás, vagy kamikaze akció nélkül követed.* Ez az a mód, hogy az önazonos szabad gondolkodásod, a benned élő, megmutatkozást kérő világod feltáruljon előtted, ami az eddig általad ismertek alapján ellentmondásnak tűnhet, azonban ez a követés vezet a szabad gondolkodáshoz. Így, arra a kérdésre, hogyan olvasd a könyvet a válasz: pontosan kövess minden egyes lépést, úgy, ahogy azt átadom Neked! Bíznod kell a vezetőben, a vezetőre kell hagyatkoznod, és ehhez segítség, ha tudod, az út nem rejt veszélyt, az biztonságos, az senkitől semmit nem vesz el, mindenki javát egységesen szolgálja. Kezdj bele így a könyvbe, és mindezt megtapasztalod!

Míg megérkezünk, részek, fejezetek formájában különböző állomásokon, mérföldköveken haladunk végig. Minden

egy állomás és az út maga nagyon sokat fog adni számodra, de Te csak kövesd továbbra is a vezetést, mert azáltal fog az egész, az elképzeléseidet felülmúló csodás új világod kibontakozni a számodra.

A könyv négy részből áll, melyek közül az első a Káoszból rend. Ezen rész során önmagad, emberi életed új megvilágítást kap, azok értéke feltárul. Elkezded abból kiolvasni az életfeladatodat, a lélektudatodat, a teljességben élt életed egyedi verzióját, majd elméd Bőségtudatosságát azok szintjére hangolod. A második rész – Mi ez az egész? – az élet nagy kérdéseire ad választ. Megérted, miként működik a mindenség, milyen céllal, mi ennek az egésznek, amit úgy hívunk, élet – az értelme, miről szólnak a kapcsolataink, hogyan szolgálnak azok Téged, és miként tudod az élet működését önmagad teljességben élt életét adóan kézbe venni. harmadik rész a Szándéktól vezérelve címet kapta. Ezen rész fejezetei által rákapcsolódsz azon eredendő szándéokra, mely az emberiség, így a Te javadat szolgálja, és amely által az ébredést hozó áramlás folyamatosan nagyobb mederbe lép. A negyedik részben – Manifesztált Vízió – feltárod egyedi, teljességben élt életed vízióját 14 életterületen rövid- és hosszú távon, annak tapasztalataidba fogadása elindul.

Az úton traumák gyógyulnak, útmutatást hordozó támogatássá válnak, az érzelmi függőségek felszabadulnak, az önértékelésed magabiztos alapokra helyeződik, bölcs, egészségként létező éned megmutatkozik, a nyugalom árad benned szét. A könyv végére istennői minőségedbe megérkezel, életed mindenki számára többlet adóvá alakul.

Kinek szól a könyv?

A könyv azoknak szól, akik teljességben élt életet kívánnak választani maguknak és másoknak, és azt ébredés által kívánják elérni. Ahhoz, hogy a világodban változás jöjjön létre, elegendő vagy Te magad. Ahhoz, hogy kollektív világunkban változás jöjjön létre, szükséges egy kritikus tömeg.

Ha a városban egy ház elejét rendbe rakják, legyen több millió ház a városban, az már változást hoz. Ha a szomszéd a látottak hatására inspirálódik, és ezen mozgalomhoz kapcsolódik, a változás fokozódik. Az sem marad következmények nélkül, ha egy valaki dönt így, mi azonban már nem egyedül vagyunk. Egyre többen állunk készen, akik szeretnék a saját házuk elejét rendbe tenni, saját életünket végtelen Bőségtől átjárta másokat is emelően teljességben élni. A szándék mozgalommá alakul.

Igen, tudom, túl jó, túl szép, túl álomszerű az, amit itt felvázoltam neked, de a túl jó, a túl szép, a túl álomszerű nem másért van, mint hogy az a valóságod legyen. Ezen világnak jött el az ideje!

Így hát figyelj, kövesd pontosan az útmutatást, és mindenekelőtt élvezd az egész utazást!

Káoszból rend

Hova érkezel, miként utazol?

A műtétet követő felépülés után új szándékkal, annak megfelelő energiával vettem bele magamat a minden napok forгатagába. Volt, amikor az ígéret teljes egésze, annak energiája átjárt. Volt, amikor csak azon részére emlékeztem, ami rám, az én *“kicsi”*, személyes életemre vonatkozott – mely akkor önmagában számomra óriásinak, sokszor elérhetetlennek bizonyult –, mely szerint egészségben, anyagi jólétben, önbecsülésben kívántam élni. Az is előfordult, hogy az ígéret egésze feledésbe merült, maga az élet ismételtlen megkérdőjelezésre került. Mindez attól függött, éppen milyen állapotban voltam, a velem, körülöttem zajló történéseket miként értelmeztem.

De tettem a tőlem telhető legtöbbet. Szükségem volt a változásra, szükségem volt rá, hogy egészségileg, anyagilag jól legyek, visszanyerjem az önbecsülésem, annak az életnek a közelébe érjek, amit édesapám elvesztése előtt éltem.

Mindent latba vettem, amit ismertem, nagy fordulatszámmon pörögtem. Nem gondoltam, hogy a dolgok azonnal az ölembe hullanak, készen álltam kitartani, következetesen, folyamatosan tenni, arra azonban nem voltam felkészülve, hogy a káosz folytatódik, illetve újabb területeken mutatkozik, esetenként fokozódik.

Rövidesen ismét ugyanazt a nőgyógyászati problémát produkáltam, majd begyűjtöttem mellé más, vagy éppen azon beavatkozás volt szükséges, ami azokhoz kapcsolódott. Műtétről ki, műtétre be, ami nagyon sok vizsgálattal, és további kiszolgáltatottsággal járt. Volt egy eset, amikor egy egész orvostanonc csoport vett részt a vizsgálaton, és volt, amikor műtét előtt a leendő doktor úr sehogy sem tudta az infúziót bekötni, majd amikor sikerült, rájött, hogy annak csövét a hálóingbe, amit a műtét előtt le kellett venni, belefűzte.

A műtéteket általában három hónap lábadozás követte, műtét előtt pedig már vigyázni kellett, hogy arra sor kerülhessen, így szóba se jöhetett, hogy áldott állapotba kerüljek, miközben az egész *műtétesdi* annak céljával zajlott, hogy édesanya legyek.

A doktor úr folyamatosan szajkózta, mint egy elakadt lemezjátszó, hogy ketyeg a biológiai órám, ami egyre jobban idegesített, néha nagyon megrémített. Az orvosom műtét előtt mindig nagyon bizakodó volt, majd azt követően, valahogy mindig elszállt a korábbi pozitivitása. Én pedig teljes mértékben ráhagyatkoztam, mivel őt orvosként, emberként tiszteltem, elfogadtam, benne bíztam.

A folyamatban, hogy a velem zajló történéseket feldolgozom, semmilyen segítséget nem kaptam, és amikor kértem, értetlen fülekre találtam. Akikhez saját tudásom szerint fordultam, ha éppen nem rontottak a helyzeten – mert volt olyan eset, hogy félrekezeltek, és abból újabb műtét következett –, semmilyen előrelépést nem nyújtottak sem egészségügyileg, sem mentálisan a folyamatok feldolgozásában. Összesen hat műtéten estem át az elkövetkező években. Az orvosi vizsgálatokat, egyéb kezeléseket nem számoltam.

Az anyagi helyzetem sem volt más, mint az egészségi állapotom. Ahhoz hasonlóan tudnám jellemezni azt, mint amikor egy ciklonon találsz magadat. Annyi különbséggel, hogy a néhány csúcspontot hosszas mélypontok előzték meg vagy

éppen váltották, és az út fent is, lent is óriási hullámokkal, átfordulásokkal járt. Folyamatosan dobált, és az utas, azaz én, nem tudtam úgy kapaszkodni, hogy legalább két egymást követő pillanatban biztonságban érezzem magamat. A változás állandó volt, és annak amplitúdói széles skálán mozogtak, ami részemről rendkívüli stresszel járt.

A fizetendőkkal sokszor elmaradásban voltam. A pénzügyeimben nemhogy folyamatosan növekvő, de stabil állapotot sem tudtam létrehozni. Tehetetlenül, elszenvedőként hánykolódtam, és hiába vártam, az út minősége nem változott, nem volt megálló, nem jött a végállomás.

A legkülönbözőbb dolgok estek meg. A megállapodott juttatás, az elvégzett munka nem került kifizetésre. Állandó kölcsönkérő jelent meg, akiről úgy gondoltuk, bárhogy is állunk anyagilag, nem mondhatunk neki nemet. A kifizető fizetés-képtelenné vált. Nem várt kiadások érkeztek. Nem egyszer olyan személyek, akik teljes bizalmunkat élvezték, becsaptak minket. Volt, hogy a számunkra is szűkös összeg egy részét egy nálunk nagyobb hiányt élőnek ajándékozta a férjem.

A családom, a barátaim – mindegyikük a saját egyedi verziójában – továbbra is ott voltak szeretetteljesen, támogatóan mellettem, azonban az új kapcsolatok egy része, amik munka, egyéb folyamatok által érkeztek az életembe, olyan minőséget produkáltak, ami azt megelőzőleg nem volt része az életemnek. Testközelből néztem végig, szenvedtem el azok hatásait az önértékelésemre, az önbecsülésemre, a világról alkotott képemre, számomra nagyon fontos kapcsolatokra, személyekre. Ezen megnyilvánulások előtt értetlenül, sok esetben megsemmisülten álltam.

Egyáltalán nem utaztunk – sem külföldre, sem belföldre. Fáradtak voltunk, a folyamatos hajtásban nem volt időnk, az egészségi állapotom nagyon sok energiát, pénzt felemésztett, utazásra nem maradt anyagi keretünk, úgy ítéltük meg, nem

annak van az ideje az életünkben, és talán azt is gondoltuk, hogy nem érdemeljük meg. Hétfévente édesanyámhoz mentünk vidékre, hogy érezzük az otthon melegét, a gondoskodást, és időnként kísértáltunk a Margitszigetre.

Nem éltem társasági életet, mert a fáradtság, az egészségügyi kihívások, az állandó problémák mellett nem volt erőm. Nem akartam társaságba menni, mert nem tudtam úgy megjelenni, és nem tudtam érdembeli beszélgetőpartner lenni.

Elég nagy váltás volt ez a korábbi életemhez képest. Úgy éreztem magamat, mint aki rossz filmre váltott jegyet, vagy ha a jegy rendben is van, akkor rossz terembe ültem be.

Azt nem mondom, hogy a dolgok nem változtak, de nem oly mértékben, nem olyan sebességgel, mint ahogy szerettem volna, vagy annak szükségét éreztem. Azt, hogy mindenben útmutatás rejlik, és hogy akkor ott, valamint azt megelőzőleg, minden azon okkal történt, hogy az ígéretemet beteljesítem, annak idején még csak nem is sejtettem.

Azt viszont tudtam, minden zsigeremben éreztem, hogy így nem mehetnek tovább a dolgok. Nem csak azért nem, mert nem volt hozzá erőm. Ismertem már annyira magamat, az emberi működést, hogy tudjam, hosszú időn át képesek vagyunk újabb és újabb tartalékokat mozgósítani, a legnagyobb szélviharral szemben is menetelni, akár célba érni. De minden sejtemben tiltakoztam, hogy ezen működést folytassam. Magát az utat is élni, élvezni akartam.

Tudtam, döntöttem, ezen életminőség számára nem vagyok többé elérhető. Betelt a pohár egészség, pénzügyek, kapcsolati területen mindennel, ami azon szint alatt volt, amiben élni akartam, ami nem volt önazonos velem. Eljött az idő, hogy Életem Könyvében végérvényesen új fejezetet írjak.

Megnéztem, mihez tudok nyúlni. Ott volt a káosz, életem jelentős részét (ha nem egészét) átjárva, ott voltam én, aki készen állt a változásra, és ott volt az ígéret, amit néha elővettem, néha elfeledtem, többször képtelenségnek tartottam,

illetve volt egy teória a fejemben, mely szerint ahhoz, hogy azt magam elé helyezzem, abban magamat komolyan vegyem, milyen út vezethet. Közben néha volt olyan érzésem, hogy az ígéret elém akarja helyezni magát, fel akarja magára hívni a figyelmemet, de annak úgy igazán, annak ellenére, hogy hívogatott, nem engedtem. *Ki vagyok én? Ugyan már! Majd akkor, ha... Teljesség másoknak, én, aki a saját életemet sem tudom megoldani...?* Biztosan ismered ezen belső hangokat.

De akkor ott, egyszerűen úgy éreztem, nincs más választásom. Azt gondoltam, hogy azért, mert nem volt más, amihez nyúlhattam volna, és működésemből kifolyólag a szándék is fennállt, hogy eleget tegyek annak, amit ígértem, bár fogalmam nem volt, hogyan és milyen út vezet oda.

Belsőmből vezérelten elővettem a naplómát, üres oldalt nyitottam és felírtam:

Megértem, mi ez az egész, amit úgy hívnak, hogy élet. Megértem, miként működik, és megtanulom működtetni teljes Bőséget adóan. Majd amikor már a saját életemben többszörösen kipróbáltam, azáltal a saját életemet Bőségre formáltam, az egészet használható formába öntöm, és azokkal, akinek arra vágya, igénye van, megosztom.

Ott ültem a naplóm felett, néztem, amit írtam. Tudtam, ha tovább akarok lépni, értenem kell, mit is jelent az, amit leírtam. Megfogható, értelmezhető dolgokra volt szükségem.

Mit jelent az, hogy Bőségben, teljességben élni? Hogyan néz ki egy teljességben, Bőségben élt élet? Hogyan nézne ki az az én életemben, és hogyan nézne ki az másokéban?

Fogalmam sem volt még akkor lélekeladatról, ébredésről, értékteremtésről, életterületekről..., teljesen más tudattal bírtam.

A saját életemből indultam ki, addigi megéléseimre hagyatkoztam. A legjobb tudásomnak megfelelően önmagam támogatásaként kívántam jelen lenni. Tisztán akartam látni, a meghatározást összességében és saját életemre vonatkozóan érteni akartam, így az életemet írásban elkezdtem kielemezni.

Nem felületes dolgokat soroltam, nem általánosságban fogalmaztam, mélyre mentem, konkrétumokat hoztam.

Egy üres oldalt hosszában ketté választottam, így két oszlopot hoztam létre. A bal oldali oszlop tetejére azt írtam: "Ahol vagyok". A jobb oldali fölé: "Ahova eljutok".

A naplóm bal oldalára került, ami volt, van. A kiindulópont, ahol éppen az életemmel tartottam. Ezen oszlopba került a hiány, amiből elég volt, és az addig megélt csodás élmények, amikből újra vagy éppen többet akartam.

A napló jobb oldalára az került, amit élni akartam. A vágyott.

Minden tételt a bal és a jobb oldalon is egymás alá írtam, azonban nem töltöttem fel minden sort. Ha bal oldalra bekerült egy tétel, akkor azzal egy vonalban jobb oldalon a sort üresen hagytam. Ha jobb oldalra került egy tétel, akkor azzal egy sorban bal oldalra semmit nem írtam, egészen addig, míg azt gondoltam, mindent, amit tudtam, felsoroltam. Ekkor egy hosszú, szellős, félig kész listát kaptam. Majd visszamentem a lista elejére, és sorról sorra haladtam újra lefelé. Ha a bal oldali oszlopban volt egy tétel, ami azt mutatta, mi volt, mi van az életemben, azt arra használtam, hogy abból kiindulva meghatározzam annak pozitív ellenpólusát a jövőre kivetítve. Természetesen nem akármilyen ellenpólust, a velem önzonosat, a vágyottat választottam, azt, amit a jövőben élni akartam. Ha a jobb oldalon volt egy tétel, az, amire vágytam, megnéztem, hogy az része volt-e eddig az életemnek, ha igen, miként, ha nem, milyen formájú, mértékű hiány áll

fenn helyette. Volt néhány tétel, melyeknél az első felsorolásakor a jelen és a jövő is meghatározásra került, így azokat párosítottam. Azt írtam le, amit akkor tudtam.

Amikor elkészültem, elfáradtam, ugyanakkor a fejemben kavargó gondolatok kiürültek, nyugodtabb lettem, ami részben a fáradtságnak, részben annak volt köszönhető, hogy nagyobb megértéssel rendelkeztem arról, honnan indulok, hova tartok, hogyan néz ki a Bőségekben, teljességben élt élet az én életemben. Egy darabig csak ültem csendben. Lehet, pihentem, vagy érleltem, amit megértettem.

Majd egyszer csak megjelent egy kérdés.

“Ha minden vágyam megvalósult, miként élek?”

Lehunytam a szemem. A képzeletem vetítívásznán megjelent előttem egy jelenet. Nem pusztán egy kép volt, sokkal inkább egy néhány perces, mesébe illő rövidfilm tele érzékelésekkel.

Gyönyörű napfényes tájat láttam, ragyogó kék tenger – amerre a szem ellát. Egy napfénytől árnyékot adó fedett terasz volt a kisfilmen, ami egy aprócska, kör alakú medencére nézett.

A jelenetben volt néhány szereplő – köztük az egyik én voltam. A teraszon álltam az árnyékban kezemben egy csésze kávéval. Rajtam bikini, és azon egy átlátszó, elől nyitott kaftán. Csodaszép voltam. Szép volt a bőröm, ami akkor, amikor ezt a jelenetet először láttam, nem volt jellemző, mert már néhány éve májfoltos volt a homlokom, az arcom, a karom, a hormonváltozástól eldeformálódott az alakom. Ott, abban a jelenetben gyönyörű és karcsú voltam. Érződött, hogy harmóniában vagyok önmagammal, és mindennel, ami körbevesz. Kívül-belül rendben voltam, boldog, egészséges. Ott álltam teljes nyugalomban, és gyönyörködtem abban,

ami elém tárult. Én, aki a jelenetet néztem, annak hatásait érzékelve figyeltem az egész képet, abban önmagam azon verzióját, akit ott láttam. A jelenetben lévő énem azt figyelte szeretettől átjárta, ami elé tárult, és látszott, nagy örömöm van abban.

Még soha, senkivel nem osztottam meg ezen látomást, most is csak annak egy részét tárom fel. Kérlek, fogadd bizalommal!

A jelenetben voltak mások is. Az apró kis medencénél Balázst láttam, aki egy gyermekkel, a kislíttal játszott meghitten. A gyermek csupa ragyogás, földönkívüli szépség volt. Áhítással csodálta apát és gyermekét mindkét énem.

A helyszín gyönyörű volt. Az egészet, annak minden apró részletében átjárta a végtelen nyugalom, az élet Bősége.

Miután azon énem, aki a jelenetben volt, magamba lélegeztem az elém táruló szépség minden részletét, békésen, hálával telt szívvel az árnyékban lévő asztalhoz sétáltam. Az asztalon frissen préselt narancs dzsúz és a számítógépem volt. Leültem, mosolyogtam, majd elkezdtem gépelni. Akkor még nem tudtam, de Noked írtam.

Én, akinek ezen jelenet megjelent, szintén figyeltem annak minden részletét, és gyönyörködtem abban. Tudtam, az nagyon távoli attól az élettől, amit akkor éppen éltem, és az is távol állt tőlem, hogy igaznak fogadjam, hogy amit láttam, egykor a valóságom lehet. De nem ítékeztem, nem véleményeztem, nem mentem arra, ami elvett volna, ahelyett, hogy adjon, és nem is az volt a kérdés, hogy el tudom-e hinni, hanem az, *ha minden vágyam megvalósult, miként élek?* Ezért ezen kérdésnél maradtam, és a további részleteket, válaszokat feltáró kíváncsiság vitt tovább. Kíváncsi voltam a gyermekekre, a férfira, a nőre, akiket láttam.

Miért választotta a gyermek ezen szülőket, mikor és hogyan érkezett? Mikor engedte be őt életébe könnyedén az édesanyja? Kivé vált a férfi, amire ezen életbe megérkezett? Milyen utat járt be, miként van jelen apaként, férjként, hogyan telnek a mindennapjai? Ki a nő? Milyen gondolatai vannak a világról, önmagáról? Mivel foglalkozik? Mit írt és miért? Hogyan hívta elő mindazt, amit a jelenetben megélt?

Így gazdagodtam gondolatokban, érzésekben a káoszra és önmagamra hagyatkozva az ígéret után indulva. Megértést, tisztább képet kaptam, miként kívánok élni az elkövetkezőkben, és lett egy nagyon távoli, sok részletében megvalósíthatatlannak tűnő képzeletbeli jelenetem, aminek mára, amikor ezen könyvet írom, legalább hetvenöt százaléka a valóságom.

A jelenetet vízióknak neveztem el, az ígéretet eleinte küldetésnek, majd később életfeladatnak, de mostanra kiforrtta magát. Az ígérethez hasonlóan a vízióknak is kellett idő, míg azt tudatosan célállomásként magam elé helyeztem, azonban onnantól, hogy megjelentek, annak ellenére, hogy én akkor nem éreztem, mindegyik tette a dolgát. Életem irányítójává váltak. Rendezték körülöttem az eseményeket, azoknak megfelelően hoztam döntéseket, a vágyaim, céljaim azokkal összhangban voltak, azoknak megfelelően formáltam a gondolkodásmódomat, életterületeimet.

Minél tudatosabban tettem ezt, annál nagyobb sebességre kapcsolt az életem. A Bőségáramlás elindult, eleinte kisebb, majd elképesztő csodák manifesztálódtak. Egyre több mindent érttem, egyre inkább tudtam működtetni az életemet. A változások a környezetemben élőkre is hatással voltak, életem különböző módon gazdagodtak.

Sokáig nem tudtam, mi az ígéret, és mi a vízió. Nem értettem, milyen feladatot töltenek be, ahogy azt sem tudtam, miért érzem bennük az önazonosságot, a szenvedélyt, az inspirációt, a hajtóerőt, miért azokat követem, a vágyaimat, céljaimat, terveimet, miért azoknak megfelelően határozom meg, miért annak megfelelően alakítom a jellememet, a szokásaimat. De utólag, ahogy tágul a tudat, minden megértést nyer, egyértelművé válik a folyamat. Ennek megfelelően egyre inkább tapasztaltam, hogy mindkettő, az ígéret és a vízió is elképesztő erővel bírnak, mindenre választ adnak, egymáshoz erőteljesen kapcsolódnak, folyamatosan növekvő rendet, nyugalmat, Bőséget hoznak, és nem csak békeidőben. A világvárvány, a háború kitörésekor, azok során az ígéret és a vízió még nagyobb szolgálatot tett, mint azt megelőzőleg. Lehetővé tették, hogy a világ történéseire nyitott legyek, azokat értelmezni tudjam, iránymutatásként tekintsek rájuk, lássam, mivel van dolgom, és amit én tehetek, elvégezzem.

Azt is megfigyeltem, fokozottan, amikor a későbbiekben a mentoraimat láttam másokkal dolgozni, és én magam is ügyfelekkel dolgoztam – az évek során ily formában több ezer ember belső folyamatait, életét volt lehetőségem követni –, hogy nagyon sokaknak nincs meg ez a két *“eszköz”*, amit hozzám hasonlóan életük vezércsillagaként követhetnének. Az emberek többsége nem rendelkezik azokkal. Olyan formában pedig, ahogy azok számomra jelen voltak, másoknál nem mutatkoztak.

Kérlek, ne érts félre! Nem az én *“zsenialitásomról”* van szó. Nem tartom magamat senkinél sem többnek. Ez a könyv nem rólam szól. Minden, amit megosztok Veled, legyen szó a saját élettapasztalataimról, egy szándékkal teszem, amely nem más, minthogy Te ezen földi létedet a legnagyobb teljességben éld meg.

A magad részéről szintén azért olvasod ezen sorokat, hogy ez megtörténjen.

Szóval, nem láttam mindeddig az ígéretet és a víziót ily formában senkinél, mint ami nálam megjelent, és működésbe lépett.

Nem azt mondom, hogy nem voltak célok, tervek, vágyak, hiszen a legtöbben azért érkeztek hozzám is, mert azokkal rendelkeztek, vagy éppen azokról tisztánlátást szerettek volna nyerni. Azonban, amikor azok kiindulópontja felé vezetnek a kérdések, nem voltak továbblépések.

Ködbe vesztek a kiindulópontok, miközben egyre többeknél éreztem, akarják tudni, készek továbblépni, ahhoz segítséget kérnek.

- 👉 *Mi a miért, mi a szándék, mi az a kép? Mi a mögöttes? – tettem fel a kérdéseket.*
- 👉 *Milyen képet kell látnom? Hogyan tudom meg a miértemet?*
- 👉 *Mi a jó válasz? Mi az, amit nem értek?*
- 👉 *Hogyan tudom az életemre vonatkozó szándékomat felállítani, és bizonyosságot szerezni arról, hogy valóban azzal van dolgom? – érkeztek válaszként a segítségkérések.*

Amivel rendelkeztem, azt mindig átadtam, és ezáltal is csodás eredmények születtek, hozzájárulva ahhoz, hogy az a több, ami mindannyiunkhoz készülődött, kibontsa magát.

Figyeltem magamat, másokat.

A saját életemben is egyre tudatosabban, egyre több területen, magasabb szinten, növekvő hatékonysággal, magától értetődően kívántam működtetni az életet, és ugyanezt akartam adni azoknak, akik hozzám fordultak. Raktam össze a puzzledarabonként érkező megértéseket.

Mostanra értem, mi az ígéret, mi a vízió, milyen szerepet töltenek be, miért uralkodik nélkük káosz, abból hogyan vezetnek ki, miért rendelkeznek önszervező erővel, miként hozhatja azokat bárki saját önazonos verziójában létre.

Ezen könyv elkövetkező részében az számodra is egyértelművé válik.

Törvényszerű a káosz?

Sokan kérdezik tőlem, *törvényszerű-e*, hogy mielőtt a rend megszületik és az újjászületés végbemegy, eluralkodik a káosz.

Nos, nincs olyan törvény, mely szerint a rendet a káosznak kell megelőznie. Így ezen formában az nem törvényszerű.

Törvényszerű azonban, hogy az egyén külvilágába az vetül ki, amit az egyén **elméje igaznak fogad el**.

A világunk nem mást mutat, mint hogy milyen hitrendszerrel bírunk, hiszen így teremtjük a valóságunkat. *Belül hordozzuk, kívül tapasztaljuk.*

A külvilágunk jelentős részben a *tudatalanul* cipelt alapvető hitrendszerünk megmutatkozása.

Honnan tudom, mi van a tudatalattimban? – kaptam a kérdést nem egy alkalommal.

Ha én tudni akarom, mi van a tudatalattimban, körbenézek a világomban, és pontosan látom azt, miként gondolkodok.

Soha nem gondoltam arra, hogy világijáróány legyen, én magam egészségügyi kihívással találjam magamat szembe. Nem volt olyan gondolatom, hogy a párom megcsal, a megbízó nem fizet, az alkalmazott elhagy, a barátom hátat fordít nekem, pénzügyi kihívások közepette tengetem az életem..., akkor mégis miért történt meg? – teszik fel sokan a kérdést.

Nem az egyes gondolataink vetülnek ki a láthatóba, hanem az *alapvető hitrendszerünk esszenciája*. Az, hogy **kiként, miként tekintek önmagamra**, annak következményeként mire, milyen tapasztalatokra tartom érdemesnek, képesnek magamat. Mit tartok másokról, az ember működéséről, az emberi kapcsolatokról? Miként tekintek a házasságra, az üzleti világra, az egészségre, a munkára...?

A hitrendszerem kivonata az, ami a tapasztalataimban megmutatkozik.

Az egyéni hitrendszer az egyén tapasztalataiba vetül ki. Ha többen bírunk ugyanazon tapasztalattal, az azt jelenti, többen ápolunk hasonló alapokra épülő hitrendszert. A globális történések globálisan képviselt hitrendszert mutatnak. A globális egyénekből tevődik össze, így maradjunk továbbra is az egyénnél, azaz nálad azon szándékkal, hogy életedet kvantumugrások sorozata által Bőségben, teljességben éld meg.

A káosz nem másból, mint téves elgondolásokra épülő, hiányt generáló hitrendszerből fakad.

A káoszt fenntartja, fokozza, ha az egyén nem érti az egész működését, és annak következményeként forrásként a külvilág történéseire tekint, abból táplálkozik, abból rögzíti, tovább erősíti a hiányt, káoszt generáló hitrendszerét. Pontosan úgy, ahogy azt egykoron én magam is tettem.

A téves elgondolásokra épülő hitrendszernek köszönhető, hogy az emberiség teljes egészénél hiányzik az a bizonyos önszervező erővel bíró, rendhez, Bőséghez vezető ígélet, vízió – amit itt, ezen könyvben átadok Neked.

Miközben olvasod a soraimat, előfordulhat, hogy több kérdés vagy akár kétely merül fel benned. Azt gondolod, erről már hallottál, mégsem segített, túl sokrétűnek, bonyolultnak ítéled a megoldást, így azt már most elvetnéd. Ha így van, tudd, maximálisan értem, mi zajlik benned, és ígérem, mire a könyv végére érsz, a kérdésekre választ kapsz, minden a helyére kerül, fogod érteni, mi ez az egész, azt fogod tudni működtetni, a benned élő Istennő a legcsodálatosabb életét élve színre lép.

Ahhoz azonban, hogy így legyen, tarts velem! Engedd el a gondolataidat! Ne is gondolkodj, csak figyelj, ami elhangzik, és ezen figyelem által hagyd, hogy az dolgozzon érted!

Ha a káosz oka a téves elgondolásokra épülő, hiányt generáló hitrendszerből fakad, akkor logikus a kérdés:

Hogyan tudom megváltoztatni a hitrendszeremet?

A válasz ezen kérdésre: *Mire akarod megváltoztatni azt?*

Mire akarod hangolni a gondolkodásmódodat?

Ezen kérdésnek súlya van. Nem egyszer néztem végig mesterelme társaimnál, saját rendezvényeimen a hozám fordulóknál, ahogy ezen kérdés valamely formában elhangzik a valódi válasz előhívásának érdekében, és annak hatására a tekintetek megváltoznak. A mosoly eltűnik, a csacsogás elnémul, az egyén bizonytalanná válik, belül a legkülönbözőbb folyamatok zajlanak le.

Intelligens, cselekvésre kész, ambiciózus, vezetői pozícióban tevékenykedő személyeket volt lehetőségem figyelni az elmúlt évek során, akik tudták, többre van szükségük annál, mint amivel bírnak, de nem tudták, mi az a több, és azt sem, miként találhatnak arra rá.

Számukra és számodra, aki számos élethelyzetet végigvitél, nem egy kihívás fölé emelkedtél, új dolgokat tanultál, annak érdekében, hogy az *igaz* válaszra rátalálj, messzire mentél, érthető, ha a kérdés ilyen hatással bír.

Ez az időszak azonban most véget ér.

A káosz oka a téves, hiányt generáló hitrendszer. A hitrendszer felírásához szükséges, hogy tudjuk, mire akarjuk az elménket hangolni, hova akarunk megérkezni, miként akarunk élni. Szükséges **a rendezőelvvvel bíró desztináció**, ami a káoszból kivezet.

Azonban *a téves, hiányt generáló hitrendszer a desztináció meghatározását is gátolja.*

Igazi útvesztő, gondolhatod, azonban mindenhol van kiút, és mindenhova vezet út, ráadásul nem is egy, közöttük az, ami Veled önzonos, és mindig is egyértelmű volt. A desztinációval folytatjuk, és már a hitrendszeredet hangoljuk.

A rendezőelvel bíró desztináció

Egy interjúban arról kérdezték Oprah Winfrey-t, ő, akinek lehetősége volt a világ legsikeresebb vezetőivel beszélgetni, köztük a Dalai Lámával, Nelson Mandelával, Desmond Tutuval, hogy csak néhányat említsünk, mit lát az egyetlen közös jellemvonásnak, ami mindegyiküket eljuttatta oda, ahova meg akartak érkezni. A válasza az volt:

“Ezen emberek mindegyike azért jutott el oda, ahova meg akartak érkezni, mert pontosan tudták, hova akarnak megérkezni. Ez a kulcs, ez a közös pont. Mindegyik pontos desztinációval rendelkezett az életére vonatkozóan. Az emberek nagy része, jelentős része – folytatta – nem rendelkezik ezen desztinációval, miközben sokan azt gondolják, bírnak azzal. Valójában azonban annak megfelelően cselekszenek, amilyen elgondolásokat ápolnak önmagukról, arról, miként kellene az életüket élniük, milyen saját és mások által támasztott elvárásoknak kell megfelelniük, mire van lehetőségük, szükségük, mit kellene tenniük; meg akarnak valósítani valamit, amit egy ideje a fejükben hordoznak, attól függetlenül, van-e azzal dolguk vagy nincs. De mélységében az emberiség nem tudja, mit akar az életével kezdeni. Nem ismerik a végső állomást.”

Ez valóban így van. Az emberiség jelentős része, és a szám messze kilencven százalék feletti, nincs tisztában azzal, hova tart, nincs tisztában az életfeladatával – nevezzük azt életfeladatnak, mert az életednek és neked, aki azt éled, fontos feladata van abban.

Van, aki nem is tudja, hogy létezik olyan, mint életfeladat. Valaki azt gondolja, az nem mindenkinek van, az csak kevesek kiváltsága. Van, aki nem tudja, hogyan tudná azt meghatározni, miként juthat el ahhoz, nem látja magát képesnek arra, hogy valami "nagy" dolgot vigyen véghez. Vannak, akik azért nem lépnek az irányba, mert azt látják, azok, akik életfeladatuk nyomában jártak, lemondásokat vállaltak, sokszor súlyos áldozatokat hoztak, és az nem az az irány, ami felé menni akarnak.

Az eredmény minden esetben ugyanaz, nincs elmozdulás, marad a káosz, a sok megválaszolatlan, talán fel sem tett kérdés, a hiány.

A helyzet az, hogy az életfeladat nem a végső állomás, de szükséges ahhoz, hogy tovább továbblépj az irányba, ahova mi itt együtt meg fogunk érkezni. Az segítségedre lesz emberi potenciálad, lélekfeladatod kibontakoztatásában, és ott nem állunk meg.

Az élet és az út, amit eléd tárok, küzdés, választások, lemondások nélküli. Az könnyed, örömteli, Bőségben, teljességben élt magad és mások számára egyaránt.

Igen, tudom, hogy ez ismeretlen, és az emberiség eddigi tapasztalataiból kiindulva lehetetlen, ezért elfogadhatatlan, de számodra ez csak addig lesz így, míg ezen könyv végére nem érsz.

Vegyél elő egy üres lapot, vagy nyisd ki a naplódát, és fordítsd azt magad elé, fekvő helyzetbe. A bal alsó és a jobb felső sarokba tegyél egy-egy jól látható pontot. Ne kösd őket össze! A papíron semmi más ne szerepeljen, mint ezen két pont. A bal oldali alsó sarokban lévő azt jelzi, ahol éppen az életeddel tartasz. A jobb felső sarokban lévő azt mutatja, ahova életed egészében meg fogsz érkezni. Ez az a pont, az a világ, amikor már beteljesítetted az életeredből feltárható lélekfeladatodat, vágyaid életed minden

területére vonatkozóan megvalósultak, Te magad és az érintettek abban az új világban éltek. A desztináció örömteli, végtelen gazdagsággal, szeretettel átvárt. Létezik az a minőség, amire vágysz, és mindenkinek mindenből több, mint elegendő van.

A jobb oldali felső sarokban lévő célállomás teszi lehetővé, hogy utazz, hiszen úti cél nélkül nem jöhet létre utazás.

Igen, mondhatjuk, hogy az egész élet egy utazás, és bizonyos nézőpontból ez így is van. Azonban mi ezen könyv során egyetlen szándéknak megfelelően választunk nézőpontot, hogy ezen földi létet a legnagyobb teljességben élj.

Ha pedig már a nézőpontoknál tartunk – a könyv címe kvantumugrás, nem más okból, minthogy a kvantumfizika törvényeit értsük, alkalmazzuk –, érdemes emlékeztetnünk magunkat arra, hogy a megfigyelő határozza meg a megfigyelés tárgyát. A tapasztalatot a láthatatlanból a láthatóba a megfigyelő hívja elő a megfigyelése, a nézőpontja által. A könyv további részében egyértelművé válik számodra, mit jelent ez a mindennapi emberi tapasztalatainkban.

Az iménti mondatomat pontosítom: a jobb oldali felső sarokban lévő célállomás teszi lehetővé, hogy az irányba utazz, és odaérrkezz, ahova meg akarsz érkezni.

Ezen célállomás teszi lehetővé azt is, hogy minden szelet úgy tudj befogni, hogy az annak irányába vigyen tovább Téged.

Aki nem tudja, hova tart, nem tudja értelmezni a jelent és a múltat, nem tud bízni a folyamatban, nem tud abból építkezni. Ahogy Seneca mondta: *“semmilyen szél nem kedvez annak, aki nem tudja, melyik kikötőbe tart”*.

Te viszont bizonyosságot akarsz arról, hogy minden okkal és érted történik, mely szerint a desztinációba, melynek meghatározási ismerveit egyre pontosabban ismered, célba érj.

Ahhoz, hogy ezt a csodás desztinációt meghatározd, nélkülözhetetlen, hogy az életedet, önmagadat egy új módon feltárd.

A változás, amit látni akarsz

Olyan időket élünk, amilyenben még nem volt része az emberiségnek. Soha nem volt akkora támogatottsága, lehetősége a nyugati világban élő nőknek, mint napjainkban. Gondolj csak bele, mennyivel más a helyzetünk, hogy ne menjünk messze, mint édesanyáinknak volt életük ugyanezen szakaszában. Húsz-harminc évről beszélünk, a távolság a két generáció lehetőségeiben azonban elképesztő mértékű. Az internet, a tudomány, a nyugat spiritualításra való nyitottsága egy ultramodern világ lehetőségeit nyitotta meg.

Ugyanakkor ezen világban, amelyben minden adott ahhoz, hogy az ember egészségben, békében, szeretetben, bőségben éljen, az emberi működés nem kapcsolódik ahhoz. Gondolj csak bele: éhezés, háború, világjárvány, terrorizmus, diszkrimináció, gazdasági-, társadalmi visszaélések, drasztikus környezetszennyezés, súlyos önértékelési problémák. A szenvedés legkülönbözőbb formái jellemzik egyéni és közös életünket.

Te magad légy a változás, amit látni akarsz a világban!
– fogalmazta meg Mahatma Gandhi. Arra, hogy így legyen, soha nem volt akkora szükség, és egyben lehetőség az ember számára, mint napjainkban.

Azzá kell válnunk, amit látni, élni kívánunk, és minden támogatás adott, hogy ez rövid időn belül végbemenjen. Nem tudok arról írni, hogy ez nem lehetséges, és arról sem, hogy az hosszú ideig tart – bármit is mutassanak a jelenlegi körülmények. Ha így tennék, az ellentmondana eddigi tapasztalataimnak, megértéseimnek.

Az első lépés ahhoz, hogy megértsd, kivé kell, kivé kívánsz válni (*mire hív a belső készítés?*) az, hogy tudd:

1. *Mi az a világ, amit látni akarsz?*

A világot, amit látni kívánsz, *magadban hordozod*. Az nem lehet máshol. Az belőled, életed tapasztalataiból indul ki. Ha azt máshol keresed, a külvilágban, elvárásokban, feltételezett lehetőségekben, ismételten ott vagy, azok között, akik nem tudják, életükben hova tartanak, mi a végső desztináció, és végső desztináció nélkül továbbra is él a káosz.

Ha fel akarod tárni a világot, ahova meg akarsz érkezni, az másként nem történhet, minthogy **feltárod önmagadat, eddigi életedet**, megértésekre, és a megértések által a képzeletedet felülmúló kincsekre lelsz abban.

Jelen világunkban az ember nem tartja értékesnek sem önmagát, sem életét. Az egyén folyamatos önmegkérdőjelezésben él. Mivel csak azt adhatjuk, amivel mi magunk is bírunk, így ha önmagunk, életünk értékét nem fogadjuk el a másokban, a másik életében sem látjuk az értéket. Tudod, miről beszélek. Éled a mindennapokban, tapasztalod magad körül ezt a jelenséget. Zajlanak a belső párbeszéddek, látod a közösségi felületeken a munkád, személyes életed által.

Globálisan évente közel egymillió ember követ el öngyilkosságot. Minden egyes öngyilkosság mögött húsz öngyilkossági kísérlet áll. A tragédia által több százmillió ember érintett.

A belső káosz nem csak a felnőtt kor velejárója. A 15-19 éves korosztály negyedik halálozási oka az öngyilkosság, és az előfordul a 9-14 éves korosztályban is.

Több, mint két és félszer annyi férfi, fiúgyermek követ el öngyilkosságot, mint nő vagy leánygyermek.

A WHO azt írja, *“az öngyilkosság nemcsak a magas jövedelmű országokban fordul elő, hanem globális jelenség a világ minden régiójában. Valójában a globális öngyilkosságok több, mint 77%-a alacsony és közepes jövedelmű országokban történt 2019-ben.”*

Elképesztő káosz uralkodik az elmékben. Meg kell értenünk a tények üzenetét, mely szerint rendet kell tennünk! Rendet kell tennünk azzal kapcsolatban, kik vagyunk.

Ha káoszból rendet akarunk, kell az a desztináció, amiről itt szó van. Szándékosan nem a cél szót használom, mert annak teljesen más a helye és szerepe. Ezt a könyv későbbi részében fejtem majd ki.

Desztináció alatt teljességben élt életedet, annak részeként beteljesített lélekfeladatodat értem, amihez minden útmutató kizárólag önmagadban, saját életedben van.

Ha azonban önmagadról, az életedről azt véled, annak nincsen értéke, akkor kívül keresgélsz, és amit kint találsz, azzal nem jutsz a teljességben élt életed felé, az nem vezet el oda, hogy a benned élő Istennő színre lépjen.

Ha egy bányára úgy tekintesz, hogy annak nincsen semmi értéke, nem ereszkedsz annak a mélyére, és a kincset, amit az rejt, magadnak és másoknak nem hozod felszínre.

Itt az ember számára egy óriási fordulópont: **a megértés, hogy minden egyes ember értékkel bír.**

Nem csak, hogy nincs érték nélküli bánya, de minden egyes bánya kincse kifogyhatatlan. Ez jellemző az emberi létre.

A kincs nem más, mint a világ, amire vágyunk, amiben élni kívánunk. A jobb világunkat az ember magában hordozza, mindannyiunkban van annak egy verziója, mindannyiunkban van ahhoz hozzájárulás.

Bármennyire is romosnak tűnik a bánya bejárata, ne ítélkezz *(se magadra, se másokra vonatkozóan)*! Mindegyik kincset rejt, nincs kivétel.

Miután ezt érted, magadra és a másokra végtelen értékkel bíró megnyilvánulásként tekintesz, elindulsz az irányba, ahol minden gazdagság forrása.

Minél inkább fel akarod tární a desztinációt, annál inkább fel kell tárnod magadat, eddigi életedet, jelenedet, vágyaidat.

Minél inkább feltárod magadat, eddigi életedet, vágyaidat, annál pontosabban látod, mi az a célállomás, ahova meg akarsz érkezni.

A szeretetteljes, kíváncsisággal átszótt figyelem az úton jó szolgálatot tesz. A folyamatban nem csak egy új jövőt hozol létre, de a múlt a magad és az abban érintettek számára megváltozik, értelmet nyer, felülíródik.

Ahhoz, hogy a változást – amit látni akarsz a világban – meghatározd, fel kell tenned a kérdést: *ki vagyok én?*

- 👉 Ki vagyok én, azon értelemben, mely szerint mi az, ami *fontos* nekem, ami örömmel tölt el, *önazonos* velem?
- 👉 Az életem során szerzett traumák, milyen IGAZságok, Bőszégtapasztalások felé kívánnak terelni?
- 👉 Mik azok a *kivételes, velem született és szerzett képességek*, amikkel bírok?
- 👉 Mi az, ami szenvedéllyel tölt el?
- 👉 *Mi az a magánéletemben, a munkámban, amit ha végzek, megszűnik tér, idő, azt bármennyig tudnám önmagam és mások örömeére folytatni, azon tevékenység során flow állapotba kerülök?*
- 👉 Ha *egy dolgot* tehetnék, amivel *magamnak és másoknak többet* adhatnék, mi lenne az? *Táncolnék, festenék, tanítanék, gyógyítanék, vállalkozást, vállalatot vezetnék...? Azok által mit alkotnék?*
- 👉 Ha az *emberiség javát szolgálóan egyetlen dolgot* létrehozhatnék, aminek gondolata *belőlem táplálkozik*, mi lenne az? Mivel van dolgom?
- 👉 Mi az, amit csak én hozhatok – *egy bizonyos módon* – létre, és *miért?*
- 👉 Milyen világra hív az életemből táplálkozó útmutatás?

Ne gondolkodj! Helyette figyeld a válaszaidat, és ha teheted, írd le azokat! Az én szabályom az, ami nem kerül papírra, az nem létezik, és ami nem létezik, az nem vezet tovább.

Ne minősítsd a válaszaidat, mert a minősítés által elveszed a hatalmukat!

A válaszaidat használd arra, hogy egyre tisztábban lásd, ki vagy, milyen világban kívánsz élni, lásd azt a világot, amit csak Te vagy képes létrehozni.

Emlékszel a lapra a naplódban, melynek két sarkában egy-egy pontot helyeztél el? A bal alsó sarokban a kiindulópontot, jobb felső sarokban a desztinációt.

A múlt, a jelen, az, amit nem akarok, amiből elég volt, amittől szabadulni akarok, a lap bal alsó sarkában lévő kiindulópontoz tartoznak.

Vigyázz! Ha a lap jobb felső sarkában lévő pont alá ugyanazokat helyezed el, mint amik a bal alsó sarokban állnak, azt, hogy mit nem akarsz, akkor nem történik más, minthogy azt, amit élsz, a jövőben újra létrehozod valamilyen formában. A jobb felső sarokba az kerüljön, amit tapasztalni kívánsz, örömmel tölt el, amire ha csak rágondolsz, hogy életed velejárója lehet, fellélegzel.

A világ, amit látni akarsz, jellemzőinek meghatározásakor azon gondolat mentén legyél jelen, hogy:

- 👉 *bármilyen lehetséges,*
- 👉 *mindenből – legyen szó pénzről, időről, egészségről, kapcsolatokról, szakmai tudásról... –, több, mint elegendő áll a rendelkezésedre,*
- 👉 *az út során nem lesz akadály, emberfeletti támogatásban lesz részed.*

Az életedbe a lelked feladata, teljességben élt életed útmutatója van kódolva, így lélekkérdésed, végtelen Bőségben élt életed az, ami feltárul előtted, ha önmagadra, életedre értékes lelőhelyként tekintesz.

Az életedből kiolvasható útmutató feltárásának szándékával légy jelen, és lépésről lépésre megmutatkozik a rendezőelvvvel bíró desztináció, a világ, amit látni akarsz.

2. A változás, amivé válnod kell

Kivé kell válnom?

Lásd, hogyan jutottunk el ezen kérdésig, és fogod tudni a választ!

- 👉 *Miként tudok a káoszról kijutni?*
- 👉 *Mire kell a gondolkodásmódomat hangolnom?*
- 👉 *Mi az a változás (=élet, világ), amit látni akarok, amiben élni akarok?*
- 👉 **Ki vagyok én**, hogy változást hozzak?
- 👉 *Kivé kell válnom, hogy a változást elhozzam?*

Minden kérdés egy kérdéshez vezethető vissza:

Ki vagyok én?

Ezt a kérdést a legkülönbözőbb szándékokkal, a legkülönbözőbb nézőpontok mentén, és a legkülönbözőbb megértésekre hagyatkozva teheted fel. Azoknak megfelelően végtelen számú válasz érkezik, és az eredmény: vagy nem lesz változás, vagy nem oly mértékű, amit a könyv útmutatása nyújt a számodra.

Ezen könyvben **két** nézőpontból világítjuk meg azt, hogy ki vagy, és az azoknak megfelelő valóságot hívjuk tapasztalataidba. A két nézőpont nem vagy-vagy alapon működik, azok egymásra épülnek, mindegyiknek megvan a maga helye, a maga szerepe abban az útmutatóban, amit átadok Neked.

Ami általuk eléd tárul, az minden, amit valaha az ember megismerhet és megélhet. Lélek és egó ugyanúgy megkap mindent, amire valaha vágyott, és annál messze többet. Ami eléd tárul, az végtelen kozmosz, misztikum, szépség... Te nevezed meg. Kezdetét veszi a legcsodálatosabb kaland, amiben részed lehet. Az, ami kívül van, a világban fellelhető, közelébe nem ér annak, ami ezen kérdések mentén belőled fakad.

A belső zakatoló gondolatok helyett figyelj a vezető hangjára, aki most én vagyok. A figyelem által az elme lecsendesül. Ha a figyelmed egy átsuhanó kétely, kérdés zavarja meg, azt vedd ki a fejedből azáltal, hogy leírod egy papírlapra, vagy akár ide a könyv szélére. Tudd, a kérdésre, kételyre választ fogsz kapni egy következő fejezetben.

A könyv ezen szakaszban a *Ki vagyok én?* kérdés emberi minőségedre, emberi életedre vonatkozik.

Ahogy nincs két egyforma ujjlenyomat, úgy nincs semmi, ami két ember testében azonos lenne. Ahogy az ember fizikai testének minden részletében egyedi – megjelenésében soha senki nem volt, és nem lesz olyan, mint Te –, ami benned van, amit élsz, amire hívást érzel, ugyanúgy kivételes, mások által megismételhetetlen.

Mások nem tudják a válaszaidat, azokat Te ismerheted meg, Te tudod feltárni.

Ha meghatározod a világot, amit látni akarsz, tudod, kivé kell válnod.

A vágyott világod mutatja, önmagadat kivé kell formálnod: azzá, aki azt létrehozza, éli, másokkal megosztja.

A vonzás törvényének megfelelően, ha azzal eggyé válunk, azzá válunk, amit látni kívánunk, akkor azt a világot manifestáljuk.

Amit az útról tudnod kell

Két éve kis családommal Bécsben, a Práterben voltunk. Óriáskerekeztünk, dodzsemeztünk, élveztük a különböző attrakciókat. Ahogy ott jártunk-keltünk, a férjem egyszer csak megállt egy céllövölde előtt. Megkérdezte a kisfiunkat, melyik plüssöt szeretné. Ő kiválasztott egyet, ami negyven pálcán volt. A férjem negyvenöt lövést kért, mire a céllövöldés mosollyal konstataálta, hogy a férjemnek negyvenöt lövésből esélye nincs leszedni a játékot. Már éppen vettem fel a kényelmes, támaszkodós pózt, hogy végignézzem, ahogy a lövések eldördülnek, amikor Balázs átadta nekem a fegyvert, és ő is mosolygott. Azt megelőzően nagyon rég nem volt a kezemben puska. Negyvennégy lövés kellett hozzá, hogy a plüss a kisfiam kezébe kerüljön. Négy lövés mellément, mert azokat kissé elkapkodtam.

Nem figyeltem a mellettem zajló beszélgetésre, de mint később megtudtam, a céllövöldés afelől érdeklődött a férjemtől, hogy hivatásos katona vagy esetleg rendőr vagyok-e, mert nekik nem engedélyezett a lövés. Egyik sem – válaszolta a férjem. – Családanya, háziasszony... – majd, amikor azokkal nem elégedett meg az úriember, azt válaszolta neki – üzletasszony. Ettől a választól elcsendesedett.

Még azon karácsonykor egy sportíjat kaptam a férjemtől ajándékba, amin akkor kicsit meglepődtem. Azóta még nem használtam, kivéve egy alkalommal, amikor beállították a kezemre ott, ahol vásárolta. Az úriember, aki segítkezett, húsz méterre az üzletben letett egy táblát, majd három lövéssel megmutatta, hogyan kell tartani az íjat, és azzal lőni. Amikor úgy gondolta, hogy az íj rám van hangolva, megkért, hogy én is lőjek hármát a tábla irányába, és hozzátette, ne aggodjak, ha a táblát nem találom el. Kisétáltunk az üzletből, és ahogy az üzlet előtt parkoló autókba beszálltunk, a férjem

mosolyogva, nem kicsit büszkén a feleségére megjegyezte, kíváncsi, miként érezte magát a nekünk segédkező személy, azután, hogy ő egyszer nem találta el a tábla közepét, miközben én, aki először tartott a kezében ilyen íjat, mindhárom nyilat a piros középpontba lőttem.

Célzásban – az előbbieket figyelembe véve –, térképolvasásban, útvonalmeghatározásban, navigálásban, mondhatjuk, jó vagyok. Mindannyiunknak vannak veleszületett és tanulás által szerzett adottságai, melyek lélekfeladata beteljesítését teszik lehetővé.

Az én esetemben ezen képességeim édesapámhoz kötődnek, még a stroke előtti időszakhoz, amikor 8-13 éves voltam. Az unokabátyám sportlövész volt, és apukám kérte, hogy hozzon neki egy puskát. Édesapám engem is megtanított lőni. A tanítást nem komplikálta túl.

Ha a célt akarod eltalálni, a célra kell tartanod.

Támaszd ki magad, állj stabilan! Figyeld, fókuszálj, lásd, hol a középpont, és oda célozz. Hozd összhangba a célpontot a szemeddal, a kezeddal és a puskacsővel. Amikor érzed, hogy minden együtt van, húzd meg a ravaszt.

Látnom kell, mi veszi körül a célt, hol van az, pozícionálnom, minden sejtemben érzékelnem kell. Oly mértékben figyelek arra, hogy minden mást kizárok. A figyelem által egyé válok azzal, és az úttal, ami ahhoz vezet. Mielőtt meghúzom a ravaszt, lejátszom magamban, azon helyzetből, amiben vagyok, és azon figyelemmel, amivel fókuszálok, miként talál a golyó, a nyíl célba. Ez a megfigyelés lehetőséget ad arra, hogy ha szükséges, korrigáljak. Ha nem készülök fel megfelelően, a lövés mindig mellé megy.

A térképolvasás, útvonaltervezés, navigálás onnan ered, miután a szüleim megkapták az új, akkor nagyon különlegesnek számító Wartburg autónkat, a nyári időszakban, amikor

a munkák engedték, minden hétvégén kirándulni mentünk a családdal. Előző este apukám a térképek közül, amiből több is volt neki, gondosan kiválasztotta a megfelelőt, és kiterítette a konyhaasztalra. Általában ott ültem mellette, és együtt néztük, másnap hova utazunk. Megnéztük, hányféle útvonalon lehet eljutni az adott kirándulóhelyre, melyik útnak mi az ismerve, hol vannak pihenők, hol található benzinkút, esetleg további látványosság, vagy az út mentén lakik-e rokon, ismerős, akit meglátogatnánk. Majd annak megfelelően, hogy milyen távolságra volt a kiválasztott úti cél, hány órára akartunk odaérni, milyen programokon kívántunk ott részt venni, hány órát akartunk ott eltölteni, az úton milyen élményekre kívántunk szert tenni..., megalkottuk a saját, egyedi szempontjaink szerinti utazásunkat.

A mai napig, a navigációk világában, amikor olyan helyre készülök, ahol még nem jártam, miután a navigációba az úti cél adatait betáplálom, és az úttervezetek közül – két-három alternatívát minden esetben felkínál, – kiválasztom azt, ami számomra a legmegfelelőbb, megnézem a térkép egészét. Összezsugorítom az eszközön a térképet, és először is ellenőrzöm az úti célt. Megnézem, biztosan jól adtam-e meg az adatokat, vagy a navigáció nem akar-e teljesen máshova vinni. Majd ha a desztináció rendben, átnézem az útvonalat, azon a főbb pontokat, amik nem csak abban vannak a segítségemre, hogy az útvonalon esetleg korrigáljak, hanem abban is, hogy útközben kontrollálni tudjam, hol tartok. Ha ismerem az útvonal bizonyos állomásait, pontosan tudom, hogy az út mely szakaszán tartok, az útvonal mely szakasza következik, mennyi idő van még az érkezésig, és azt is észlelem, ha véletlenül letérek az útról. Ha ez megtörténik, könnyen visszaterelem magam a desztinációnak megfelelően, mindezt anélkül, hogy külső irányításra, ez esetben a navigációra hagyatkoznék.

Ha bármilyen útlezárással találom magamat szembe, amiről tudom, hogy azzal, aki utazik, viszonylag gyakran megtörténik, nem bosszankodom. Mivel indulás előtt 2-3 alternatív útvonalat áttekintettem, az aktuális helyzetemet figyelembe véve könnyen új útvonalra terelem magam, és folytatom az utamat a cél irányába. Ha az útlezárás arra ítél, hogy hosszabb ideig váraкоzzak, ugyanúgy, ahogy az út során, minőségi időtöltéshez fordulok. Mindig van nálunk víz, rágcsálnivaló, olvasni-, nézni-, hallgatnivaló, vagy éppen beszélgetünk, barkóbázunk, énekelünk, ha a gyerekemmel, férjemmel vagyok.

Ha egy találkozási lekések, nem dől össze a világ, ha a gyerekekért nem érek oda az oviba (ami egyszer fordult elő egész ovis időszak alatt), megkérem az ovistársam anyukáját... Nem készülök ki, ha az utazás egy szakasza módosul. A helyett azt arra használom, hogy a desztinációt, az utazás módját tovább pontosítsam.

Mivel az emberek nagy többsége nem ismeri élete desztinációját, ezért az útvonalba, illetve egy bizonyos tervbe kapaszkodnak, ahhoz erőteljesen ragaszkodnak. Ha az nem aszerint történik, mint ahogy azt az indulás előtt gondolták, legyen szó karrierről, pénzügyekről, házasságról, baráti, egyéb más kapcsolatokról, összeomlanak. Az igazság az, hogy az emberek nagy részének még csak terve sincs. Akiknek van, azok megrögzött elgondolása, hogy csak egy terv létezik, és azt jól kell csinálniuk.

Vedd elő azt a lapot, amelyen a bal oldali alsó és jobb oldali felső sarokba egy-egy pontot rajzoltál fel. Képzeld el, akár tedd meg, hogy ezt a két pontot, a legkülönbözőbb vonalvezetésekkel összekötöd. Lehet egyenes vonal, lépcsőzetes vonal, hullámzó vonal, körkörös vonal, cikázó vonalak..., azok váltakozása egy vonalon belül. Majd vegyél elő egy 24 színből álló színezőkészletet, és azokkal

is, különböző vonalvezetésekkel kösd össze a két pontot. Aztán a színeket egy-egy vonalvezetés mentén váltogasd, és váltogasd hozzá a vonalvezetéseket is.

Szerinted két pont között hány útvonalat tudsz felrajzolni így? Segítek: ∞ , azaz végtelent. Ahogy végtelen módja van annak, hogy onnan, ahol vagy, eljuss a desztinációba, ami magába foglalja a beteljesült lélekfeladatodat.

Az utazásra ugyanaz jellemző, mint a desztinációra. Az nem csak hogy általad szabadon meghatározható minden részletében, de akkor lesz önazonos, örömteli, végtelen Bőségben gazdag, ha azt saját életedből kiindulva határozod meg.

Életfeladat – lélekfeladat – teljességben élt élet

Életfeladat, lélekfeladat, teljességben élt élet nem egy és ugyanaz...

Olvasd tovább!

Vásárolj meg a Kvantumugrás Tűsarokban teljes nyomtatott könyvet az alábbi linken keresztül >>

<https://www.beatagal.com/kvantumugras-tusarokban>